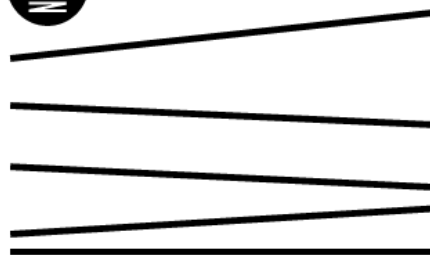

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

samlet og udgivet af S. Poulsen

Nytaarsgave : en Fortsættelse af Nytaarsgave
for Damer

1806

Kiøbenhavn : P. Poulsen, 1800-1807

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

WYLLIAM SHAW

London 1840

Reflections on the State of the Nation

by J. Shaw

52-53.

NYTAARSGAVE

1806

*samlet og udgivet
af
Hofboghandler Simon Poulsen*

trykt hos J. Breinholtm.

Storvaldsen 1806

J. Rint. 1806

Paa S. Poulsens Forlag.

R o m a n c e.

Dagens sidste svage Dæmring hvilte
Over Herthas yndefulde Egn,
Mysudsprungne Bøge venligt smilte,
Nattergalen slog i tette Hegn.

Altting aanded' Vaar og Liv og Glæde,
I hver Tone Munterhed gienlød,
Blidt Naturen fra sit Blomstersæde
Hele Skabningen til Fryd indbød.

Kun Naturens egen hulde Datter
 Kores ikke ved dens Tryllerost,
 Sorgens sorte, tatte Glor omfatter,
 Døer for hver Glæde Idas Bryst.

Blide Vaar! hvem saae dig for imøde
 Med saa hoi, saa reen en Fryd som hun?
 Al, da saae du hendes Kinder gløde,
 Hørte stolt din Lov af hendes Mund.

Pet, som Zephir Rosenbladet hæver,
 Svæved' hun i Morgenduggen hen,
 Godt, som Citherstræng i Vinden hæver,
 Led det muntre Qvad til Himmelen.

Kun for Glæden slog det Koldfrie Hierte,
 Aldrig hæved' Suk det unge Bryst,
 End ukendt med Elskovs Fryd og Smerte,
 Livets største Qval og største Lyst.

At nu har hun felt dens Saligheder,

At nu føler hun dens Lidelser,

“Skuffed’ Dig en troløs Elfers Eder?

“Giemmer Graven den, som var Dig kjær?”

Gynes hvert et Træ, hver Blomst at spørge,

Som hun uopmærksom gaaer forbi,

Gynes sige: “Hvorfor vil Du sørge?

“For Dig, Elfte! grønnes, blomstre vi.”

Skiondt ei troløs Elfers Eed har sveget,

Skiondt ei Graven giemmer hendes Ben,

Korte Drom om Elfskys Held er veget,

Haabet selv er veget bort med den.

Beemodsfuld hun nu i Lunden hviler,

Da med Sorgens tunge, seene Gied

(Kun den lykkelige Elfer iler,)

Emerik naaer fordums Yndlingssted.

Feberild paa hule Kinder flammer,
 Langsomt hæver han det mørke Blik,
 Næppe lydeligt han "Jda," flammer,
 Snapt udsukker hun "af Emerik!"

"Suk ei, Jda, kiære blege Pige!
 Jeg er din, jeg soer Dig det for Gud.
 Ei skal jeg min Fed, mit Løfte svige,
 Døden kun kan røve mig min Brud."

"Emerik, og er din Faders Vrede,
 Hans Forbandelse ei meer end Død?
 Til hver Qual, hvert Offer er jeg rede,
 Og at følge hvad os Skjæbnen bod."

"Hør den sidste Bøn fra Jdas Fæder!
 Giengiv Faderen den omme Son!
 Seier vinder ikkun den som stræber,
 Stor og Fien som Kampen er hans Vøn."

“Ei jeg beder Dig, din Ida glemme,
 Thi det veed jeg, vil Du, kan Du ei,
 Pligters Bud ei døver Hjertets Stemme,
 Naar det fører giennem tornet Vei.

“Men et kan, et bør Du: Lad det være,
 Sidstegang vi her hinanden seer!
 Lavs det strange Faderbud vi are —
 Emerik, Du seer ei Ida meer.

“Her ei mere — men hvor snart forsvinder
 Livets korte Fryd og korte Dval!
 Hvor opfyldte Pligters Løn vi finder,
 Du igien din Ida finde skal.

“Ven, Farvel, Farvel for korte Dage!
 Lyd din Fader og bliv lykkelig!
 Dette sidste Kys — men ingen Klage.
 Snart igien og glad jeg savner Dig.”

Kold han hendes Favnetag undviger,
 Siger roelig og med bittert Smil:
 "Nu, Du naae det Maal, hvortil Du higer,
 Heller ikke mit forseiles vil.

"Fader, o nu seer det! Du kiendte,
 Giennemskuede med sikre Blif
 Dette stolte Hjerter, saae det brændte
 For dit Guld, ei for din Emerik.

"Da en anden kom, og kunde bryde
 Større Skatte, større Rang og Pragt,
 At hun da sit Boste kunde bryde,
 Viser, Ida's Hjerter selv er svagt.

"Men at Ida, denne Engel, falder
 Dybere, end for en Pige faldt,
 At sit Fælstrin Pligt og Dyd hun falder,
 O det saarer, marttrer meer end Alt —"

Gleeg og stille, som en Moder træder
 Sidsegang hen til sin Yndlings Læg,
 Seer sit dræbte Haab, sin Fremtids Glæder
 Myrdede, saa Ida nærmer sig.

Sittrende hun sukker: "Tiden iler.
 Siig blot: "Ida, jeg velsigner Dig!
 At Du, naar mit Stov i Graven hviler,
 Et din Haardhed skal bebreide Dig."

Mismod, Bange Tvivl og Omhed fylder
 Berøvt den skumme Ynglings Bryst;
 Naar han Ida's rene Uskyld kylder,
 Røber ham hans Faders Død hvor Trost.

"Et Du seer — saa har han sagt — din Fare;
 Kiærlighed forblinder, tryller Dig.
 Sid den Listige maa i den Snare
 Hun har lagt Dig, selv indvikle sig!"

“Snart hun maaſkee beder Dig med Taare
 At opofre Pligt din Kiærlighed,
 For at — dybt, min Son, det vil Dig faare —
 Sværge rige Edmund Troefkabſeed.”

Som en Dødsdom Kræffelig gienlyder
 Diſſe Ord nu i hans piinte Sjæl,
 Og i voldsom Smerte han udbryder:
 “Gud, ſom jeg, tilgive Dig — lev vel!”

Ida tauſ og bleeg ham Haanden rækker,
 Bild og ſtiælvende han griber den.
 “Og Du er ſaa roelig? Ida, Kræffer,
 Ingen Tanke om Forbrydelsen?”

“Skaan, o Emerik, mit ſvage Hierte
 Vend dit Blik fra en Ulyffelig,
 Af, ſom aldrig at bedrage lærte,
 Men ſom lever ikke meer — for Dig.”

„Ida, Ida, seer Du Bogen hæver,
 I hvis Skygge Du mig Trost kan soer!
 Hører Du, dens tunge Gusen kræver
 Blodig Hævn, fordi Du bredt dit Død!

„Har Du, har Du brudt det? Nei, da straalte
 Ei den Englereenhed i dit Blik.
 Vee, ti gange Vee mig, om jeg taalte
 Anger skulde mørkne dette Blik! „

I hans Haand alt Morderstaalet blinker,
 Ida synker til den Elstes Barm,
 Dodens Engel blidt ad hende vinker,
 Da et „Holdt! „ afvæbner løftet Arm.

Bleeg og aandeløs en Olding iler
 Ind i Lunden. „Emerik! — o Gud,
 Rød dem! deres Blod og Taarer hviler
 Over mig — hun er ei Edmunds Brud — „

Raabes han i Angst, og Kraftløs faldet,
 Stønner Suk og afbrudt Klage frem,
 Og med Taare Gud til Vidne kalder,
 At han blot har villet prøvet dem.

Nu først Emerik sin Fader kiender,
 Han og Ida knæle begge ned,
 Og den Gamle griber begges Hænder,
 Lyser over dem sin Fadersfred.

E. Koren.

Graveren

ved sin eneste Datters Grav.

(Efter Wilhelmine Mayssch.)

Endelig Du og engang kan græde,
 Mand, som aldrig kiendte Taarers Værd,
 Du, som kunde lige muntert træde
 Paa en Blomst og din Medskabnings Leer.
 Haard og kold og følesløs, som Jorden
 Der paa dybt nedfænkte Kiste led
 Frygtelig og huul, lig Midnats Torden,
 Trods Du fædse til af Medynk fød.

Hvorfor hester Du i Dag dit sinne,
 Vange Blik paa denne Hules Bred?
 Hvorfor styrte hede Taarestrømme
 Paa de dybt indsunkenes Kinder ned?
 Hvi bebreider Du hiin Mand, som kunde
 Ei hensmelte her i Graad med Dig?
 Hvorfor beder Du de nære Lunde,
 Hvorfor Stene selv forbarne sig?

Hvorfor mon i Dag din troe Pedsager,
 Vanen, lader Dig saa trostløs staae?
 Hvorfor kan den Qual, dit Hjerte nager,
 Ei ved Suk og Taarer Lindring faae?
 Hvorfor strøer Du dine hvide Lokker
 I den tomme Grav fortviolet hen?
 Lyden af de hule Dødningflokker
 Høres ei, din Klage dover den.

Ha , der ligger hun , den elskte Datter ,
 Dødens Kov i Livets fagre Vaar ,
 Hun , hvis Tab , af , intet Dig erstatter ,
 Englektion endnu paa sorte Vaar .
 Sedt hun slumrer med sin Myrthekrone
 Denne Skjønhed , snart hensmuldret Leer ,
 Smiler , Fader , til din Klage tone ,
 Hører , svarer , aldrig , aldrig meer .

Intet Vaand Dig meer til Livet binder ,
 Som en Fremmed i et ukiendt Land
 Staaer Du der , i Gravens Mulm forsvinder
 Nu dit sidste Haab , Du arme Mand !
 Dødens Tausshed hersker i din Boelig ,
 Intet Aandedræt afbrøder den ,
 Kun den lille Træorm højt og rolig
 Svarer Dødens Forbud , Seritsen .

Af, og nyelig laae din lille Hytte
 Midt i Glædens Solskin! Munterhed
 Var dens Værn, Høflighed dens Stykke,
 Som al Skæbnens Uveir ei bred ned.
 Olding, Ungling, Kone, Pige hvile
 Glæde om din Lamps matte Glæde,
 Tiden ved Fortællinger bortilte,
 Eller fortedes ved Sang og Dands.

Naar Du, træt af at udhule Grave,
 Gik hjem fra Dødens Boeliger,
 Huslig Lykke, Himlens bedste Gave,
 Og den gyldne Fred modtog Dig der.
 Venlig rakte Dig den hulde Pige
 Mælk og Frugt til Vederqvælgelse,
 Og for hendes Ans saaes Furen vige,
 Som i Vandet Kummer gravede.

Erøgt hun nu, den altid Muntre, sover,
 Afbrudt ligger der din Alders Stav,
 Ingen Udflugt Fremtids Fryd Dig lover,
 Alt er nedsænkt i den dunkle Grav.
 Naar en Olding end om Livet beder,
 Sine Bornebørn velsignende,
 Barnløs og forladt Du ene græder,
 Beder Deden om Forbarmelse.

Gamle, kender Du nu Adskils Smerte?
 Føler Du nu engang, hvad det er,
 Naar, bortrevet fra det knuste Hjerte,
 Vi vort Alt i Graven nedsænkt seer?
 Føler Du, hvor Kummer's Dør kan gnave?
 Er hiin gysselige Jordesang:
 "Fader Legemet os her begrave!,"
 Dig endnu saa sød som Sølvets Klang?

Toler Du nu, hvor hver Nerve bærer,
 Som din Spade den istykker sleed,
 Naar den sorte Kiste langsomt svæver
 Synkende i sidste Glemme ned?
 Toler Du, hvor angstligt Hiertet klialver,
 Mens det matte, stive Dje seer,
 Hvor sig Jorden over Kisten hvælver,
 Indtil den, af snart, ei synes meer!

Arme Olding! jeg vil med Dig græde,
 Datterlig jeg dele vil din Qual.
 Denne Rosenbusk, som Taarer væde,
 Hendes Minde her indvies skal.
 Naar vi da med fælles Graad den vande
 Paa den Elsktes tause Hvilested,
 Skal i Smerten Beemod sødt sig blandes
 Thi hun smiler salig til os ned.

Men naar haabløs Kiærlighed Dig bringer
 Her sin Fryds, sin Himmels Levninger;
 Naar Dig faderløse Smaae omringer,
 Af, hvis Moder længst alt jordet er;
 Og naar Venstabs Klage-toner lyder
 Ved den ædle Tabtes Afte — Mand,
 Da kun, naar din Medynkstaaere flyder,
 Med dit Arbeid' os udsone kan.

Hver en Taare, faldt ved fremmed Kummer,
 Er en Gum paa sikker Renter sat,
 Bringer selv til Sygeleiet Glummer,
 Iager Frygten bort i Dødens Nat.
 Støvet ei skal varig Glæde nyde,
 Sorgens Time for os alle staer,
 Da skal hiin Erindring kiærlig gnde
 Valsom i vort Hiertes dybe Saar.

C. K o r e n.

Sang den 28de Januar.

Blisdoms Lovbog huldrig byder:

“Synge, naar Du er hiertelad!”

Mænd og Brodre! derfor Iyder

I vor Kreds et muntert Qvad.

Trindt omkring med Jubelglæde

Dannemænd i festlig Kiede

Synge høit om Frederik.

Ham, vort Riges Haab og Ære,

Næde Sange fjern og nær

Byde ham velsignet være,

Sone venlig om hans Færd

Ingen Forstefan paa Jorden

Er som Fredrik i Norden;

Ingen iegod som ham.

Lidlig saae vi ham betræde:

Høiheds trange, steile Veie;

Ketsfærd var og blev hans Glæde,

Forstfærs Pligt han glemte ei.

Danmarks Hæder at bevare,

Niek at staae i Nød og Fare,

Var og er vor Fredriks Tid.

Sandhed saarer ei hans Dred, men
 Smigers Lant foragter han,
 Grunde vil den Edle høre,
 Meier, følger dem som Mand.
 Fremme Tvillingrigets Nytte,
 Gavne selv i Bondens Hytte:
 Det er Fredriks hele Lyk.

Synger derfor, Nordens Sonner!

Tubler alle Dannemænd!

Edle Brodres Samfryd lønner

Eene værdig Folkets Ven.

Kronens Stotte, Rigets Ære,

Frederik lykkelig være!!

Det er Kredsens Høitidsfaal!

B. K. Hjort.

Den raadvilde Frier.

I den unge Fyrste Caius's eller Sempronius's Residens levede Carl Bernau, en Mand af lyst Hoved, fredeligt Herte, og indtagende Skabning. Han troede at være stolt, i Grunden var han kun forsængelig, dog ikke over sin Person. Der gaves Mennesker, som ikke finder Noget behageligere end at besidde de smukkeste Heste, de nydeligste Meubler, kostbare indbundne Bøger og sligt, eller egentlig kun at forevise dem for andre, og grette sig over sine Giesters Beundring. Til denne Klasse horte Bernau. Det var hans eneste Svaghed, usfadelig, saalænge den kun ind-

frænkede sig til Brammens Gienstande. Han vilde gierne have giftet sig for længe siden, thi han talte allerede sin otte og tyvende Sommer; ogsaa havde han net op saa megen Formue, som der behøvedes i hans Forsatning, for, fri fra ethvert Nag, at holde Mangelen ude; men hans Moder levede endnu, boede hos ham, var Enke efter en fyrstelig Raad, gjorde sig lidt til af sin Rang, og behøvede meget, ikke af Fornødenhed, men for at vise Verden, hun havde meget. Den der dog eiede Alt, hvad der blot bliver fortært af denne sidste Grund! Imod ham var Cresus en Tigger.

Det ønske, at omfavne en Svigerdatter, laae vistnok ogsaa Grue Raadinden paahjerte, men naar Sonnen engang nævnte en Pige, saa var det aldrig den rette. Derfor frev han engang til sin Ven, Secretær Wilsch i Dresden:

"Din huuslige Lykke, som Du skildrer
 saa tillokkende, har, med al sin Glæde, dog
 forarsaget mig lidt Ubehagelighed. Hvor-
 for bliver det ikke ogsaa mig godt? —
 Jeg hører Dig gientage dette Hvorfor.
 Af Ven! der gives en Mængde smaa, un-
 dertiden vel ogsaa svagelige, Grunde, som dog,
 taarnede paa hinanden, synes uoverskuelige,
 i det mindste for mig. Du kender Mennes-
 kets forfængelige Sands: han pleier, at
 indbilde sig: han handler altid efter een,
 ham bevidst, Grund, hvilken han tør nævne,
 uden at rødme, medens sædvanligviis Du
 sinder, som han skammer sig ved, ja vel
 endog nægter dem for sig selv, lade hans
 Villie: Saaledes gaaer det ogsaa mig.
 Jeg gifter mig ikke, fordi jeg efter min Me-
 ning (nemlig efter den, som jeg finder for
 godt, at lade mig merke med) endnu ikke
 har truffet en Pige, som spaaede mig Lykke.
 I Grunden er det ikke sandt.,

“For halvandet Aar siden lærte jeg at
 kiende en vakker Pige, som jeg skulde hente
 af til Bal. Jeg fandt hende allerede ret ny-
 delig pyntet, og Længselen efter at danse,
 Ilysnede ud af hendes Dine med Glæde. Da
 hørtes der pludselig: den gamle Tante havde
 Hovedpine, og kunde ikke forelæse den
 blinde Fader i Aften. Strax vendte Datter-
 ren sig til mig, og sagde med venlig Hens-
 givelse: “Saa gjør det mig ondt, at jeg
 “har umaget Dem, thi jeg kan ikke fiøre
 “med Dem. Min blinde Fader er vant til,
 “at jeg eller Tante forforkter ham, Aftentid
 “merne ved Læsning. Men jeg bader Dem,
 “ikke at forraade ham noget om min Dand-
 “selyst; thi ellers lider han ikke, at jeg
 “bliver hjemme. — Jeg troer, fiere Ven,
 jeg næsten saae paa Pigen med Omhed, og
 tog forvivret Afsked. Hende gad jeg
 nok ægte — sagde jeg til min Moder, da

jeg kom hjem. Af Barn, svarede hun,
 — den er alt for fattig. —
 For fire Maanedes siden, ved en Spads-
 feregang om Morgenen, mødte jeg en aller-
 kiereste Gartnerdatter, som havde Bogstaver
 for sin yngre Broder, derhos bandt nyde-
 lige Bouquetter med Hænderne, og vuggede sin
 yngste Søster med Goden. Jeg saae uformærkt
 paa hende, hvorledes hun bar sig saa flink og
 venligen ad med alt dette. Efter en kort Tid
 stod hun op, der blev fyldt en Kurv med Bou-
 quetter, den strenge Fader talte hende
 Blomsterne til, bestemte ogsaa Prisen. Hun
 gik, jeg fulgte efter hende i Sjerne. Hun
 folgte sine Blomster hurtigen. Var Kiebs-
 beren en Ungling, saa blev hun alvorslig
 og eenskabig; men imod Koner og bedagede
 Mænd var hun venlig og snakksom. En
 gammel Officier, som nok havede hende,
 gav hende nogle Groschen mere, end hun

havde begieret. Hun takkede fornøiet; men neppe var han borte, førend hun gav en Krobling, som laae nær ved hende, Overfliddet, hvilket hun ikke behøvede at giøre Faderen Regnskab for. Paa Hiemveien mødte hun en gammel Bondekone, som havde hviilet ud lidt, og sat den tungpakkede Bæreskurv ved Siden af sig. Forgæves pinede den stive gamle Kone sig med, at faae den paa Skulderen igien. Hundrede flentrede forbi, uden at hjælpe hende. Men Gartnerpiggen hialp, og gif derpaa syngende videre frem.

“Den gad jeg nok tage til Kone,” sagde jeg til min Moder, da jeg kom hjem. “Af, Barn — svarede hun — hunder af alt for ringe Herkomst. Frembragte jeg et Men derimod, flux stillede min Moder tre Men i Marken. Da jeg imidlertid hverken var egentlig forlikt i

hiin eller denne, saa gjorde jeg hende til
Behag, og lod det være godt.”

“Paa sin Side har hun ogsaa allerede
foreslaaet mig Mangen, for Exempel en Ge-
heimeraads Datter, som havde tilbragt en
Vinter i Berlin, og bivaanet Schlegels
Forelæsninger over Æsthetiken. Fremdeles
en Kiebmands Datter, som spiller herligt
paa Claveret, og bliver fortreidelig i alle Sel-
skaber, naar der ikke er et Claveer, eller naar
man ikke bestormer hende med Bonner om at
lade sig høre. Skee det endelig, saa klager
hun over Trængsel, gjør sig endnu længe kostbar,
sætter sig endelig, spiller — og hører slet ikke
op igien. — Fremdeles en Fion Kroken med
en allerfiereste Stumvisnø, som falder sin
Moder alle Nieblis ind i Ørene, og beder
hende, at tie stille, fordi hun dog ikke for-
staaer, hvormed Talen er.”

Da har jeg sagt: Kære Moder, den Ene er mig for klog, den Anden for forfængelig, og den tredje for nærviss, og saaledes har da min Moder ogsaa ladet det være godt. Vær ubekymret — siger hun undertiden — Piger gives det nok af. Det har jeg ogsaa troet tilforn, men bliver, Dag for Dag, mere og mere overbevist om, at der gives meget faa Piger, nemlig gode, naar i den store Stad, hvor de ikke ville ander end behage unge Mandfolk, overglimre deres Medløstre, skinne ved Talenter, fortrylle ved knap tilhullede Tilløftelser; hvor enhver Pige allerede ikke mere kan finde en ung Kones erfarne Nieskast, hvor Blushede gaaer for Dumbhed, Undseelsens Rodine bliver hentet fra Sminketruffen, og Sædelighed lært af Donau Nymphen. Nei fra Residenzen henter jeg mig ingen Bærest. Hvad der skal blomstre gladeligt i Haven,

maade ogsaa være groet i Haven, de forstede
 de Driuhuusvæxter falde om der. Gierne
 gjorde jeg en botanisk Rundring paa Landet,
 besaae Markblomsterne der, hvilke, om ikke
 i Skabning, saa dog i aromatisk Duft lade
 Auriklerne og Tulipanerne langt bag efter
 sig; men desvære blomstre og forblomstre
 uflendte, imellem det veduggede Græs. Men
 min Moder er gammel og sygelig, jeg tør
 ikke forlade hende allene; hun forled mig
 is ikke heller allene, da jeg var ung og
 sygelig. Endnu gives mange andre smaa Hin-
 dringer, som gaae enhver Gnist i mig, hvor-
 ved Hymen kunde tænde sin Taffel. Mit
 Hus er ikke færdt i de fleste gode Værelser,
 som jeg kunde indkomme min tilkommende
 Kæreste, bevoer min Moder. Skal jeg
 drive hende udaf dem? Skal hun undvære
 den Gørdielse, at lave alting efter sit

Sind? Skal hun blive afhængig af en Svi-
 gerdatter? Kiedsomhed og Traurighed vil-
 de da forbitte hendes Alderdom. Heller
 bliver jeg ugift. „
 Saaledes tænkte og følte Carl Fer-
 nau; men som han tænkte og følte, saale-
 des handlede han ogsaa stedse. Derfor for-
 blev han ugift, indtil den, sønligten pleie-
 de, Moder døde i hans Arme efter nogle
 Aars Forløb. Vel havde han allerede for-
 vænt sig formeget til Vebersvends, Livet; han
 læste ved Maden, tilbragte Aftenen regel-
 mæssigen i en Klub, smagte ikke Cæcorien i
 Kaffe, saae ikke Hullerne paa sit Vintoi, og
 troede Huusholderstuen paa sit Ord, at det
 dyre Kiøb tog til hver Uge; men omfider blev
 han dog pær, at hans Moders Bærelser
 skode ledige, skøndt langt fra ikke saa ledige
 som hans Hierte. Den paradokse Mening,
 han havde om de unge Damer i Residenzen,

var, om mueligt, indgroet endnu dybere,
 siden han tilfældigviis kom efter, at en af
 dem havde solgt sin unge Faders Seng, for
 at vise sig paa Maastraden som Brud i
 Messina. Heller — sagde han — vilde han
 hente sig en Brud fra Sicilien, Barbares-
 kerne tilstods, hvilke han holdt for mindre
 barbariske end Gruentimmerforsængelighed.
 Men efterdi Sicilien dog laae for langt
 borte, saa blev han ved det første Forsæt,
 at udspeide en Blomst paa Landet, med hvil-
 ken han kunde pryde sin stille Vaaning.
 Tilkommende Uge — foresatte han sig —
 vil jeg reise did eller der hen. Men snart
 var Veiret for stet, snart blev der givet et
 nyt Skuespil, snart havde han lovet sig
 bort til et Partie Skak, og havde han en-
 delig engang bestemt Dagen til Afreise, saa
 gaves der allehaande at stikke paa Reiseroggen,
 eller Hestene maatte stoes. Kort, han gjorde
 det med sin Gistermaalslyst, som Kræmmer

ne med de Runder, der vilde borge, der
 skrive paa sin Bod: **Willst Du borge**
gen, so kommst morgen; fordi man
 altid maae lase det i Dag, saa frem
 kommer Morgenene aldrig. Havde ikke
 endelig Tilfældet kastet Tærningerne for
 ham, var det mistige Dovespil evig blevet
 ham fremmed.

Sang for Kongens Livjægere
 paa Korpsets Stiftelsesdag.

Efter Richards Melodie til Schillers Sang:
 Wohlauf Kameraden, aufs Pferd, aufs Pferd!

„Til Vaaben' til Vaaben!,, saa lod det rase
 Om Skjoldungens fredsomme Gæde,
 „See Britten kommer med Bram og Brass,
 I Stevet han os vil træde.,,
 Ved Stranden hver Kongens Jæger stod
 Da ventede Sjenden med roligt Mod.

Med Riffel i Haand og med Harm i Bryst
 De stirre paa luende Bølge,
 Paa Brødres djerpe men ulige Dyst
 Mod Nelson og hele Folge.
 Paa Skud de ønske dem Mand mod Mand,
 Gaa vove de Livet for Fædreland.

O mindes, Brødre! den Trængselsdag
 Og Modet, som Farerne vakte!
 Da frede der Kæmper paa danske Brag,
 Hver Landsmand dem Haanden rakte.
 Da blev vort Samsund og staaer endnu,
 Og Fædrelands Børn er hver Jagers Hu.

Gaa munter lyder han Hornets Kald
 Og rammer hvad han har i Sigte;
 Hvor Riflen peger er Død og Fald,
 Et fribuden Kriger kan følge.
 I Skoven trives den frække Mand,
 Og Riflen skal værge saa trygt om Land.

Saa tænker hver Jæger i Kongens Korps,
 Han Skoldungens Merke jo bærer.
 Saa lyder det rask om bredden Bord,
 Naar Sangen vor Høitid ærer.
 Som Dannertronen, vort Samfund staaer,
 Og freidig til Kampen hver Jæger gaaer,
 Liv jægerkorpslets Skaal!

B. A. Hørr.

S a n g

den 2den April.

Saa stærk og bold ved Kiøbenhavn
 en Kæmpe stod,
 og Holger Danske var hans Navn, *)
 saa stærkt hans Mod.
 Hans Arm var rask, og tungt hans Sværd,
 og i hans Bryst
 slog Hjertet høit for Heltesærd
 i Hædersdyt.
 Nu prise vi Dannemarks Kæmpe.

*) Efter Sagnet lever Holger Danske saa længe Verden staaer, og kommer Danmark til Redning, naar det er i Fare.

Men fængslet i hans Arter randt

det Ungdoms Blod,

thi Fredens blide Engel bandt

det høie Mod.

Det blanke Nies klare Lyn

ei Siender saae,

den djarve Dødsfamps skotte Syn

ei Landsmænd saae.

Hvo æfter den Sneisende Døve?

Dødsvangre Bolger bære hid

fra viden De,

en Skares, aldrig møt af Strid

paa saltet Søe.

Med Gægefrands' fra Snees Slag

den tappre Hær,

som Stormen giennem Tordenbrag,

som Kampen nær.

De bode ham Baand eller Geide.

Sit brede Sværd da Kæmpen drog,
 den Kamp var hans,
 en Kreds de Gjender om ham slog,
 seer Heltens Krands.
 Hans Hjelm med Glammer de omgav
 af skarpe Sværd,
 men mangen Vising fandt sin Grav
 i denne Færd.
 De prøved' ei for Holger Danske,
 Fra Hjelme randt det røde Blod,
 fra Skjolde faldt
 de brustne Speil, om Mandemod
 da Kampen gjaldt.
 Men Danmarks Kæmpe slog og slog,
 af Gjenders Varm
 sit haarde Sværd han tidt uddrog
 med saaret Arm.
 Kun der, hvor du stod, kan du falde.

See Skjoldet trindt i Stumper smaae
ved Kampens God,
see Hjelmen, knust til Stovgran, laae
i Heltens Blod.

Han blegner, af! — endnu hans Arm
er Dodens Sværd, —
o Gjende! tier ei din Harm?
er du ham værd?

Han blegner, Han saarer, — Han falder.

Han faldt, Han faldt — det mørke Staal
i Gjenders Haand
flod sørgeligt, som i et Baal
den sidste Brand.

“O Fred! o Fred! vi seide ei
paa Dennes Folk,,

de raabte — see fra blodig Bei
kom Fredens Folk.

O Dannedmand! signer den Døde.

Vi signe ham — han Fred os gav,
 Vi saa e ham doe,
 med vaade Blomster ved hans Grav
 stod Danmarks Moe.
 O Brødre! Brødre! stemmer i
 vort stolte Chor:
 "Han kæmped", selv i Døden fri,
 hans Kamp var stor,
 saa priselig Dannemarks Kæmpe.

"Han lever — aldrig skal han doe
 i Danmarks Brøst,
 Nei aldrig, aldrig skal Du doe
 vort Held! vor Lyft!
 O ædel Dannerfjærlighed!
 o Pligtens Bud!
 Dig frelse os i Krig og Fred —
 den store Gud!
 Du signe vor Daad og vort Hjerte!

M. H. Bornemann.

Anden Aprils Minde.

Mel. Du Plet af Jord ic.

Ved hvilket festligt Minde bæver
 Vor Barm af veemodblandet Fryd?
 See over Sundets Blande søaver
 Den mørke Død med Jordners Lyd.
 Hans frygtelige Binger dække
 Med Midnats Malm de Dancks Strand.
 I deres Skygge heltes Række
 Staaer værnende om Fædres Land.

Som over Himlens solvblaae Bue,
 Sig Uveirskyer vælde frem
 Med høie Brag, og rædsomt true
 Den fredelige Landmands Hjem;
 Saa Nelsons Tordenflaue bruse
 Paa Stormens Vinger frem til Kamp;
 Lyn blinke, tætte Kugler fuse
 Igiennem tusind Ildsvælg's Damp.

Hvo standser Nelsons Tordenfliser?
 Dans Kongestad, hvo frelser Dig?
 D, tryk bag Hestes Kreds Du hviler;
 See, Bølgen ruller Fienders Liig.
 Af, ogsaa Danmarks Kæmper bløde;
 Men evigt straalte deres Navn.
 I Retsfærd's Kamp de Garen møde
 Til sidste Gul i Dødens Gavn.

O, meer de vandt end Heltens Hæder;

Og Fredens flonne Krands de vandt.

Om Fred Aboukirs Seirer beder,

Og Fredens blide Dag oprandt.

Maar festligen dens Jubel roner,

Vi, tappre Skare, mindes Dig.

O, evig dine Laurbærkroner

Vil grønnes, Dydens Palmer liig.

D. Horrebow.

Aftenens Minde.

Romanze.

Aften! — højtidsfulde Stille! —
 ventig du indhyller mig!
 Af! dog bede Taarer trille,
 jeg uforsom stær dig.

Fordum, naar din dunkle Bue
 prunked' med en Stjernerad,
 o! da blussed' Glædens Bue,
 fro sig hæved' da mit Kvad!

Nu, du Aftenstjerne! tindrer,
 fold jeg seer din Indighed,
 intet Sorgens Plager lindrer —
 her er Gultas Hvilested!

Her blandt mæsbegrote Grave,
 — grov jeg selv min Gulma ned!
 Blomster stæver jeg i den Have,
 som med Gulma tog min Fred.

Højt i Lindens gamle Grene,
 — i hviis Ly vi samled' var, —
 højt i Lindens gamle Grene
 furred' før et Duepar.

Hannen kurrer nu saa ene,
 flynker sagre, uafbrudt,
 thi paa Lindens gamle Grene
 blev dens Mage grusomt fludt.

I harmonisk Samklang lyde
 nu med dig min Klagerøst!
 Gjennem Skyerne den vinde,
 til mig viste Gulma Trost!

Milde Hesper! tidt Du kaldte
 mig til Sulmas hulde Skjød! —
 Engang saa til mig hun talte,
 da vi taus Naturen nød:

“See! hvor underligt den blinker,
 svagt den blinker dog endnu! —
 Doende den ad mig vinker! —
 O! jeg følger! — Følg mig Du! —”

Lil mit Hierte hun nedsegned,
 mat og afbrudt Stemmen lod,
 sukkende mit Navn, hun blegned
 og var — af! for stedse død! —

Her blandt mosbegrote Grave
 grov jeg da min Sulma ned!
 Blomster strøer jeg i den Have,
 som med Sulma tog min Fred! —

Schönberg.

Rosmarinen til dens ny Eierke. *)

R o m a n z e.

(Af et utrykt Arbejde.)

Jeg er hidsendt fra en Ven,
 varlig han mig maatte fore.
 Dem jeg gierne vil tilhøre,
 trofast, hvor jeg sættes hen!

*) For at forstaae anden Strofe, maae man vide, at den, der giver sin Elskede dette Digt, først gav hende en Rosmarin, der, neppe berørt, blev brudt.

For at fryde har jeg Liv,
 hin, sig kun til liden Ære,
 trolos var, jeg tro vil være,
 mig kun Deres Tilson giv!

Nu blot dette for min Ven:
 han Dem evig vil tilhøre,
 villig hvor De ham vil føre,
 huld som en oprigtig Ven!

Schönberg.

Hr. Bertel.

Mel. Jeg fremmed her til Stedet kom.

I Arels Stad der boer en Mand,
 Saa jevn i Gærd, saa reen i Wandel;
 Sit Kald han røgter med Forskand,
 Bestyrer snildt sin Boed og Handel.
 Hans største Lyst er hushlig Flid,
 Og Borgergavn hans hele Id.

Hr. Bertel er den Dannemand,
 Han elskes omst af Born og Brænder,
 I Vennefirklen hadres han,
 Han agtes af enhver, ham fiender.
 Kun een Ting volder Slægten Nag,
 Han følger haardt sin Gødselsdag.

Men Huslighedens milde Gud,

 Som gierne med de Gode spøger,

En væver Muse sender ud,

 Der grandt i Kirkebogen søger.

Hr. Bertels Dag — Hun finder der —

Den fjortende December er.

Saa Musen flux med frydsfuld Jil

 Til Præsten, hendes Kynding, farer,

Dg ved hans Pult med venligt Smil

 Ham denne Nyhed aabenbarer,

Dg byder ham: fortæl den Sag

Paa gamle Viis i festligt Lag.

Thi klinkes for Hr. Bertel fro,

 Dg Sangen lyder ham til Ære:

“I Vennekreds, i huslig Ro

 Den ædle Olding hædret være!,,

Dg nu velsignes denne Dag,

Som dobbelt Højtid, i vort Lag.

B. A. Hjort.

Om Smagens Forskiellighed.

Trahit sua quemque voluptas.

Viro.

Der er ingen Ting, som burde være mere ubunden, og som man dog helst gad lagt i Panker, end Smagen. I Henseende til den anseer sig enhver befoiet til at rette og dadle den anden, at sætte sig selv til Mønster, og at haandhave en Slags Justiz. Der ere de Frøbelige Mennesker, der ansee det som en Børnærmelse, at man ikke vil holde sig deres Følelse efterrettelig, og som betragte den, der tor afvige fra deres Smag, som en Stakkets Patient, der gaaer i Wildelse og let kan komme til Ulykke.

Der ere tilvisse mange Afveie fra det, som er Sandt og Ret, og Godt og Anstændigt. At advare vort Medmenneske, at han vogter sig for flige farlige Stier, er en Pligt for den, som dertil har Kald og Evne. Men man tage sig vel i Agt, at man ikke udraaber det, der vel er Afvigelse, men en flegsyldig, en ufsadelig Afvigelse, som en lidfskielse, en Bildfarelse. Man glemme ikke, at der er saadan en Ting til, som kaldes Smag; en Ting, som ingen Love erkiender, og heller aldrig skal taale nogen Evang; en Ting, hvorfor endog den Viseste ikke kan give, og ingen anden end en Daare kan kræve, Regnskab; en Ting, som har sin hele Grund i et Menneskes individuelle Natur, og derfor bliver urandsagelig; en Ting, som vidner mere end den Halolærde seer, om et hoieste Væsens Bestyrelse.

Naar en Mandsperson er Effer af sorte Haar, sorte Nine o. a. m., saa horer man undertiden en anden opholde sig over denne

Smag, og finder det saa urimeligt, som om han nægtede, at to og to gior fire. Denne Smagbrager holder det blonde Haars, de blaa Nines Fortrinlighed for saa uimodsigelig, som om det var en geometrisk Demonstration; og den, der ikke vil indsee dette, er i hans Nine saa dum som en Østers, og saa egenfindig som en Kariolhest. Han gior altsaa, med megen Bessedenhed, sin egen Smag til en Lov for andre; og en Bøselse, han selv ikke paa nogen fyldestgørende Maade kan forklare, anseer han som et Resultat af Overlæg, som et Tegn paa sin store Visdom. Paa denne skionne Grund trækker han medlidende paa Skuldrene, ved at høre et Menneske være saa forblindet, at han ikke seer Tingene, som han seer, dem; ja han takker Himlen for den Godhed, at han er født med bedre Organer, og med klarere Sindssyne.

Det falder saadan en Selvskog ikke ind, at det dog er en Mulighed, at den samme Slægt, som gav hien de og de Nine, ogsaa

har givet ham en medfødt Behag i at see den omtvistede Farve, og at han, der vil despotisere andre Menneskers Tilbeielighed, ved saaledes at spørge, hvi han kan helst lide saadanne Vine, da gjør ligesaa dum en Streg, som om han vilde spørge: "Nære, hvorfor har han saadanne Vine? Hvorfor lod han dem ikke blive af en anden Farve?,"

Wil den, der tør foreskrive andre, hvad Smag de skulle have, raisonnere paa langs og paa tværs om sin Smag, som overensstemmende med, Gud veed hvilke Love, saa bliver han endnu mere uefterrettelig. Saa blotter han ganske sin tykke Vankundighed i Naturens Hemmeligheder. Den bestemte, ubetvingelige, sig selv altid lige Tilbeielighed, som det ene Individ har til visse Egenskaber, og som er den modsat, et andet Individ har, torde nok være en Art af Instinct, som den Algode bruger til sine vise, skiondt for os skjulte, Hensigter. Det er det, de Gamle have kaldet, og Lægerne endnu kalde, *Idiosyncrasie*.

crasie, en særegen, i Individets Natur
grunder, uforklarlig, Attraa eller Afstø.

Hvorledes gaaer det til, at de fleste Mennesker ynde hos en Person af det andet Kion allermeest det Physiske, som de have det Modsatte af? Den Brunladne holder af den Blonde, og den Blonde af den Brunladne. Den Høie hober den Lille, den Smukke kan bedst lide den Grivelige. Denne Besynderlighed vil man ved upartisk Menstring finde bekræftet af Erfarenhed. Man lægge kun Mærke til de Egtepar, man kender; og man vil finde, at de fleste i Henseende til det omtalte Physiske have Kontraster, snart i eet snart i flere Vøiser.

Hvad Hensigt har den Algode kunnet have dermed? Rimeligviis denne, at Brunladne og Blonde idelig skulle blandes.

Ende.

O n s k e t.

Ikke den, der reiser faldne Throner,
 Nei, kun den, der fresser Millioner,
 Og der standser Slagters Undergang,
 Iffan den fortiener Seierssang.

Stort det er en tallos Hær at føre,
 Storre, første Skridt til Fred at giøre.
 Dødelige sange vundet Slag,
 Engler blid Forsonings Tavnetag.

O! at denne Myrden dog sit Ende!
 Skal da Krigens Raskel evig brænde?
 Skue, Alfader! paa den Jammer ned,
 Skient en blodstænk Verden eengang Fred.

Tode.

 Lykkehjulet.

De Penge fiedse var en Plage,
 Til mangen Last de lede frem;
 Men Du paa jubelfulde Dage
 Saa deiligst skiller os ved dem.

Hvert Høus, som Nummerrækker pryde,
 Fortuna's eget Tempel er.
 Der Sveed og Blod som Offer flyde;
 Did sidste Skærv den Ringe bær.

Til Dig da tyer hver haabfuld Præller,
 Og staaer der bleg og tord og stum,
 Mens Lykkens Præsteskab ham taffer
 Med glad Gnædeng og Bumbelstum.

Den Skuffede da bittert smiler
 Ved al den søde Lyd, han vandt;
 Men sei i Troen hjemad iler
 Og atter leder om et Pant.

En anden, tidt bedragen, ikke
 Vil falske Løfter mere troe,
 Men falder hidsig til at drikke —
 En Volle Vand ved Langebroe.

Gode.

Sindsforandring.

Jeg før var rigtig barsk og vild,
 Mig intet vilde smage;
 Mig ingen kunde da sige til
 At give og at tage.
 Jeg veed ei, hvor det kom sig af,
 At jeg saa vranten tog og gav.

Da kom en Gyr, som Mælk og Blod,
 Med skøn blaaladen Hage,
 Den Skielm saa mesterlig forskod
 At give og at tage.
 Jeg veed ei, hvor det kom sig af,
 Jeg da saa villig tog og gav.

Han mine Vine til sig drog,
 Og sød Deeltagning vakte.
 Ja, naar min heire Haand han tog,
 Jeg ham den venstre rakte.
 Jeg veed ei, hvor det kom sig af,
 At jeg saa villig tog og gav.

I Gaar jeg med ham hemmelig
 Til Nedeskoven smutted'.
 I sine Arme tog han mig,
 Jeg ham i mine flutted'.
 Jeg veed ei, hvor det kom sig af,
 At jeg saa gierne tog og gav.

Vi leired' os paa Mosen blød;
 Om Kys og Kys vi spilled'.
 Han gav mig Kiernen af en Rod;
 Til ham jeg og een viled'.
 Jeg veed ei, hvor det kom sig af,
 At jeg saa villig tog og gav.

Om Moders Kald mig ei tilfjddt

Sra Knosen havde draget,

Vi havde meget mere vist

Nu givet og nu taget.

Jeg veed ei, hvor det kom sig af,

At jeg saa villig tog og gav.

E o b e.

Nøglen til Paradis.

Da Djevelen endnu var ved Magt,
 Og Christne lumsk fixerte,
 Snart frob i lugslidt Munkedragt,
 Snart sig som Bux maskeerte,
 De Kolners Stiftsprovst heden foer,
 Som havde naaet paa syndig Jord
 De sex og tressindstive.

Han havde levet blid og fro
 Blandt Kirkens fede Sonner,
 Med liden Værdom, megen Tro,
 Vel tidt glemt sine Bønner,
 Men gierne til de Arme gav;
 Thi fulgte ham til kolde Grav
 En Skare Faderløse.

Hans Hand sig alt opløstede
 Giengielderen at møde;
 Alt saae den Fromme Stjernerne
 I Himmelsmarken gløde,
 Da Satan Die paa ham fik,
 Og efter sin fordomte Skik
 Beslatted' ham at drille.

Forklarte Frommes Himmelsryd
 Den Onde sig bereder,
 Og moder fremmed Siæl med Fryd,
 Og den velkommen beder,
 Og spørger mild, hvad Navn han har.
 "Jeg Thomas Povel Peder var,
 Stiftsprovst i Köln ved Rhinen."

Glad raabte Satan: "Da jeg er
 Din egen Berge, Kiære.
 I mig du hellig Thomas seer.

Hvad kan dit Meed her være?" —
 "Til Paradis den rette Wei
 Jeg søger, og din Godhed ei
 Uhjulpen mig vil lade." —

"Var du," spør Besial igien,

"En Martyr, en Bekjender?"

Thi kun saa velfortjente Mænd
 Til Paradis jeg sender.

Den Kiærlig det ei haabe bør,

Som lidet troer og intet gior,

Og lad paa Duun sig vælter." —

"Hvad? Du fordømme for min Troe,"

Saa Provsten mandig svarte.

"Din egen, veed vi alle jo,

Ei saare længe varte.

Jeg tidt sandt mærkt, dog frug jeg had:

Men, reentud talt, din Credo sad

I dine Ringepender." —

"Forbavne!" skreg maskeret Trold,
 „Du tør Apostler spotte?
 Sog dem, som du dig gav i Vold,
 Med Mammons flygge Rotte!
 Til Helved' med dig, usle Dm!"
 Saa talte Synet, og en Storm
 Det brusende bortseied'.

Vor Pilgrim staaer der rædselsfuld;
 Den fromme Skygge bærer.
 Dog mellem Edelskeen og Guld
 Saa langsom han fremsvæver.
 Men, som han bange vandrer der,
 En Mand, der holdt et blodigt Sværd,
 Ham bagfra tog ved Kjolen.

"Ha!" raabte den forflædte Skalk,
 Halv bister, halv fortroelig,
 "Du skyder rigtig, som en Falk,

Herop i Fredens Boelig.
 Hvem er du, og hvad vil du her?" —
 "Jeg Thomas Povel Peder er,
 Stiftsprovst i Köln ved Rhinen."

"Lad din Patron omfavne dig;
 Du her Sanct Povel Puer.
 Betroe dit Verinde til mig;
 Lad see, om det og duer." —
 „Til Paradis den rette Vei
 Jeg søger, og din Godhed ei
 Mig vil ubiulpen lade." —

"Her er mit Raad: Fly, Hykleraand!
 Med dine falske Sukke!
 Nei, aldrig Pharisæers Haand
 Skal Edens Roser plukke.
 Jeg selv en Pharisæer var;
 En Saulus her jeg for mig har,
 En glubende Gorfølger."

Saa raaber Satanas, og vil
 I Provstens Halsbeen hakke;
 Men mægtig Den nu flyver til,
 Daer Provsten ved hans Nakke,
 Og bær ham, tryk for Siendens Hug,
 Som Englen hisset Habakuf,
 Til Paradisets Indgang.

Der staaer en Mand i Purpurflæ'er,
 Hvis Syn vor Pilgrim rører.
 Hans Hoved trende Kroner bær,
 Hans Haand to Røgler fører.

I hellig Underdanighed
 Den fromme Vandrer falder ned
 For Sendebuddes Tjyrste.

“Hvem der? Hvad vil Graamunken her?”
 Saa Peders Hilsen lyder.
 “Jeg Provst i Köln ved Rhinen er;

Dit eget Navn mig pryder.
 Sanct Thomas spille Giæk med mig,
 Saa og Sanct Paulus; men til dig
 Min Tillid jeg nu sætter".

Saa talte Provsten fri og fiæk,
 Og Himlens Port blev aaben.
 Med haanlig Patter svandt han væk,
 Den Trold i Purpurkaaben.
 Til de Gjordomte sank han ned,
 Mens i den falske Peders Sted
 Den sande nu fremtraadde.

Ei blodrød, hvid var hans Talar;
 Hans Hoved ingen Kroner,
 Men yndig Krands af Palmer bar;
 De forrige Personer,
 Sanct Paulus og Sanct Thomas, gik
 I blidest Glæds, med venligt Blik,
 Ved hellig Brøders Side.

Med Frygt og Anæfsald Provsten nu
De tre Apostler kiender.

“Stat op,” var Peders Ord, “thi du
Er mellem dine Venner.

Vi veed, du Kirken tog dig af,
Dg leved' from og gierne gav,
De Fattige dig arved'.

Kom Son, vi alle ynde dig
Dg Glæde dig tilfige.

Ja, Fromme, du kan uden mig
Gaae ind i Himmerige.

Enhver, som med oprigtig Sjæl
Har gjort mod sine Brødre vel,
Har selv sin egen Nøgle”.

Ende.

Sonnet til F. S. H.

paa

hendes Fødselsdag.

Som Kæmper af en trampet Myretue
fremmuler Vers i Dag til Dem,
jeg Staffel selv ej Lyften kunde lue,
da just Apol stod i mit Hjem.

Jeg saae ham vred med Fingren ad mig true:
"Ej! Vers Du gjør, husk dog til hvem!
Ej har Du Nordens Kraft, ej Sydens Lue,
og for Suzon Dig vover frem!,"

Mismodig saae jeg Guden at forsvinde.

Da klang en vennehuld, livsalig Stemme:

„Apol kun flye! Hans Flugt Dig ikke smerte!,,

„Jeg læser for mit Held dybt i dit Hierte
dit Ønske, som jeg aldrig skal for-
glemme!,,

Var — tør jeg haabe? — Kisten din
Veninde?

Schönberg.

Til en Veninde i en Souvenir,

med Devise:

“Vandre paa Roser, og forglem mig ikke!”

Saa blev den Lykke, Gud mig Skænke
 Med Faderhaand, foreget ved at finde,
 I Norge, iblandt de Elskværdigste
 Af dine Døttre end en om Veninde.
 Med sølt og billig Stolthed staaer det her,
 Det Navn, hvis hele Værd mit Hjerte fatter,
 Og ingen Fryd, og intet Held der er,
 Jeg jo tilnærmes Norges beste Datter.
 Dog, var vort Liv “uafbrudt Rosenstie,”
 Det ved sin Skønhed selv os vilde leede:
 Naar Nattens tykke Mørke er forbi,
 Vi Solen see igien med dobbelt Glæde.

Hvis derfor Lyffens Horizont, nys reen
 Og blid som min Augustas Skyldfrieste Hierte,
 Imellem mærkes, Godheds Gud, da vend
 Til varig Glæde hendes korte Smerte!
 Ei Pragt, men Daad betegner hendes Vel,
 De Roser salme ikke, som den smykke.
 O Edel! at du "mig forglemmer ei"
 Hvor stolt, hvor sand en Tilvært i min Lykke!

E. Koren.

Sandsigeren,

eller

To og Et Halvthundrede Spaadomme
for unge Fruentimmere,
til hver Uge i Aaret 1806.

I.

Mange vil i Dag ønske Dig, kjære Caro-
line! megen Lykke til det nye Aar, nogle af
Sædvane, flere for den kjære Modes Skyld,
saa af sandt Venkab. Nogle af disse Saa
ville tavse nærme sig Dig, ville tale, og
kunne ikke. Opfyldte af Tølelser frem-
stjalpe de blot et sagte Ønske med Læ-
berne. Disse mene det redeligen; og vil
Du engang, ved en Mands Haand, gien-
nemvandre Livets Bane, saa — — vælg
een af disse Saa!

2.

Kære Pigebarn! vil Du leve lykkelig i Fremtiden, og ikke altid plages af indbildt Elendighed; saa maa Du undgaae Hang til overdreven Gølsomhed. Et blødt og medlidende Hjerter er Pigens Kienneste Gave; men Du vanhelliger den, naar Du jamrer Dig over en Glands Død, digter Elegier over Din Kanariesugls Hedenfart, og rolig seer paa, naar Moderen til sex uopdragne Børn bæres til Jorden.

3.

Du blader altid i Bøger, Nerine! men Du læser ikke! Du vil synes lærd, og er det ikke! Du bortffaser saaledes Tiden, og den vender aldrig tilbage!

4.

Jeg vilde saa gierne spaae Dig Lykke, min gode Amalie! thi Du fortjener det saa ganske. Du lyder Dine Forældres

gode Raad, følger Deres Exempel og Ex-
domme, og har erhvervet Dig saadanne
Fortrin, som pryde Legem og Sjæl. Vagt
Dig! dit folsomme, dit aabne, lettroen-
de, Hjerter vil føre Dig vild, og da er
Tammer Din Lod. Endnu kan Du lykkes
lig undgaae den, dersom Du kun ikke
blindt hen troer Dine Friere; men prøver
deres Hensigter og Handlinger, og vælger
ikke den smukkeste, men den værdigste.

5.

O hvilken smuk Haand! Aldrig saa jeg
nogen smukkere! Taknemlige Taarer af
mættede Enker og Forældreløse glindse paa
den. O saadan Glands beskæmmer Din
fjælle Raboes Diamant-Ringe! Gud hø-
rer de Almes Bønner, og herlig skal Din
Løn worde!

6.

Stor Lykke, vedvarende Fornøjelse! Rig-
dom, Glæde og Velgaaende! En Equipage

med fire Hefte! Alt dette kunde jeg spaae Dig, Hanne, for Fremtiden, om jeg vilde smigre og bedrage Dig; men Du er en god Pige, og attraaer huuslig Lykke. Du fortjener denne Lykke, og den skal og worde Lønpen for Dine Dyder.

7.

Du loe saa hiertelig igaar over en gammel Grues groteske Figur! Man maatte blive saa gammel som Methusalem, udbrod Du, for at tælle hendes Rynker! Du tænkte nok ikke paa, at Du haanede dit eget Portrait, saaledes som det i Fremtiden vil blive. Ja, ja, forføngelige Pige, ogsaa Du kan blive gammel, og dit Ansigt rynket! Hvor haardt vil det da ikke være, naar Yngre spotte Dig.

8.

Jeg maa betage Dig, kiære Friderikke! en Gjordom, der i nogen Tid har gjort dine

Dage bitre, og Dig mismødig og fortredeelig.
 Du bitder Dig ind, at alle de rige og for-
 nemme Damer og Frøkenes, som Du ny-
 lig saae paa Ballet, ere lykkeligere end
 Du. O Du tager storligen fejl. Jeg
 har prøvet deres Hjerter, og erfaret, at
 de fleste misunde Dig. Gierne skienkede
 de Dig alle deres Juveler, alle deres Klæ-
 der, hvis de, ligesom Du, kunne nyde
 den Glæde, som Du finder i mangen
 en uskyldig Tidsfordriv.

9.

Du maa doe, Sophie! Du maa
 snart doe, kiære Sophie! Du maa
 doe inden sex Maanestifter, hvis Du ikke
 vil lyde din omhyggelige Moders Raad,
 og lade være at drikke koldt Vand eller
 Limonade, naar Du har asdandset. Fore-
 stod jeg Politievaesenet, blev, under stor
 Mølet, Udsalget af kolde Drikkevarer for-
 budet paa alle Vandseale: og ved denne

Anordning skulde jeg redde mange hundrede usorgfigtige Børns Liv.

10.

Har Du seet, eller talt med, Frue von Porias? — O ja, flere end eengang! — Og hvad synes Dig om hende? — Jeg vil just ikke sige min Mening. — Da vil jeg! Hun er en Daare, en Fantast! som ved den mindste Lummel falder i Alsmagt, affecterer Nervekrampe, Svimmel og hundrede Svagheder, som hendes Indbildningskraft vel forestiller sig, men hendes Legeme ikke føler noget til. Unge Romanhelters og end større Fantasters overdrevne Roes har forledet hende til denne Masquerade, som hun daglig og timewis gientager, alt som disse Narre falde hendes Besvimmelser guddommelige, og ligne hendes paa ny aabnede Nye med den opgaaende Sol. Vagt Dig for Efterabelse! Ogsaa Dig

behager Emigrerie, ogsaa Du horer gierne Daarers Noes.

II.

Kanke, muntre Pige! Hvad skal dog eensgang blive af Dig? — Underlige Spørgsmaal! En Kone. — Saa? og sandsynligviis ogsaa en Moder? — Man siger, det er Kvindernes sædvanlige Lod. — Og hvorlænge mener Du? — Altid, saalænge jeg lever! — Altid? Umuligt! thi da vilde Du dog forberede Dig! vilde lære at kiende Dine Pligter i denne håderlige Stand, og indsamle Dig Kundskaber! Eller troer Du, at disse Kundskaber ere unødvendige?

12.

Du vil altid i Selskaber være den meest anseete, den der meest falder i Øinene; det ærgrer Dig, at Du ikke kan naae Din Hensigt: og Du betænker ikke, at Du savner alle de Egenskaber, ved hvilke

dette Fortrin kan opnaaes. Vællit Dig
derpaa, og Marsagen vil frembringe Virke-
ningen.

13.

Derfom Du iblandt de mange Millioner
Mennesker, som leve paa denne Jord, fin-
der et eneste Menneske, som tilstaaer Dig
oprigtig; at han aldrig sølde Uheld, altid var
lykkelig, saa kan Du haabe en lignende
Skjæbne. Men finder Du ikke et eneste saa-
dant Menneske; gives da ikke længere med
Forsynet over, at Du ikke blev lykkeligere
end alle andre, og at ogsaa Dig iskrænke-
des et Lidelses-Bæger.

14.

Min Frue, sagde igaar Din Pige til en anden
Pige, viser mig eengang om Aaret April, men jeg
viser hende April de øvrige Dage i det hele Aar.
Saa dristig dette Udsigende end er, saa sandt
kan det være; thi Du gaaer aldrig til Torvs

Kiender ingen Priser, og maa forlade Dig
paa din Viges Trofskab, som den bestandige
Leilighed let kan forlede.

15.

Dig, min unge, smukke Frosken, kan man
bessylde for mange Usfuldkommenheder; men
ingen vil vove at paastaae, at Du forstaaer
at forstille Dig; thi enhver, som ikke er
ganske blind, kan hvert Minut lase i dit
Nie, at Du saa hjertelig ouffer Dig en
Mand.

16.

Du spadserede i Aftes med din Elsker. Af-
tenen var smuk, Nattergalen slog! For at
høre des bedre, gik I til den nærliggende
Lund, Du hensesk i Naturens Soelse, og
tillod ham Kys paa Kys. Atter i Dag vil
han indbyde Dig til Spadsering. Vær
paa din Vagt. Den, som giver sig i Fare,
kan let omkomme i Faren!

17.

Siden Gedine vanzurer din Taille, saa
 drikker Du Edike, for at blive mager.
 Glæd Dig! Du vil snart opnaae din Hen-
 sigt. Du vil let faae Svindsot; men
 hvad siger vel det, i Sammenligning med
 en smuk Taille?

18.

Foraarets skionne Dage vil snart lokke Dig
 ud i Haven. Driv ikke tankeløs omfring;
 betragt, hvorledes Gartneren lægger afslags
 Groe, og omsætter de unge Planter. Du
 skal engang worde Huusmoder, og hende
 klæder det saa vel, naar hun selv pleier
 sin Mand.

19.

Spot ikke din lille Broder, naar han leger
 med Sæbebobler, og barnlig glæder sig over
 sammes skionne Farver. Du ligner ham
 ganske, naar Du paa dine Spadseregange

overlader Dig til din Indbildningskraft, leger med Fremtiden, og drømmer Sing, hvilke glimre ligesaa skönt som Sæbeboblerne, men gaae aldrig i Opfyldelse.

20.

En smuk Rose skal i Dag pryde din Barm. Mange Unglinger vil paaftaae, at dine Kinders Farve bestammer Rosens. Men henhjærd Aften vil Rosen visne; tænk da paa, at ogsaa din Skønhed engang vil falme, og at i Alderdommen kun de Kundskaber blive tilbage, hvilke Du i Ungdommen har indsamlet. Samle derfor omhyggelig, at Du ikke skal komme til at savne disse.

21.

Hvorfor betroer Du ikke din Pige Nøglen til din Kommode? — Siden jeg ikke vil lede hende i Grisehale, og udsætte mig for den Fare at blive bestjaalen. — Deri handler Du som en klog Pige; men klogere vilde Du

handle, dersom Du med samme Omhyggelighed glemde Neglen til dit Hjerte. For enhver aabner Du det, enhver faaer dine Hemmeligheder at vide, og enhver leer ad den lille Gladderhant.

22.

Det er et Beviis paa en god Opdragelse, naar en ung Pige ikke blander sig i alle Samtaler, men taar hører til, naar Eldre og de mere Fornuftige sere Ordet; det forraader derimod Mangel paa Opdragelse, om hun er alt for bly og tilbageholden, og kun besvarer Alting med et Ja eller Nei. Læg Mærke hertil, gode Pige; thi ikke Mangel paa Grundskaber, men en falsk Undseelse, har hidindtil gjort Dig saa censurvet.

23.

Kryderie sætter Smag paa Maden, men for meget fordærver den. Vittighed klæder et ungt Fruentimmer vel, røber Mand og

Tænkfømhed; men Vittighed, som vil glimre paa andres Bekostning, gjør Pigen uudsaaelig. Vær derfor vittig, men til rette Tid, og uden at fornærme!

24.

Der gives mange Piger, som ved evige Triller og Sange underrette Naboskabet om, at de ikke syffelsætte sig med noget Nøttigt. De ligne Hønen, der mælder det hele Huus, at den har lagt et Æg.

25.

Her forærer jeg Dig en smuk og hypperlig Bog, den vil ligesaa meget undervise som more Dig. — Bindet er smukt! men der staaer jo intet i den! Bladene ere hvidt Papir! — Intet i den? Saaledes be- drager man sig, naar man kun seer paa det Udvotes, og derfra vil slutte til det Indvotes!

26.

Man tilgiver vel en Pige, at hun ikke skriver orthographisk, men det er dog altid en Feil; derfor maa Du ikke ansee din Fader for en Pedant, fordi han ogsaa fordreer denne Egenskab af Dig.

27.

Den Fornuftige prøver, inden han vælger; hvor kan Du da fortænke din Elsker, at han vil prøve, om Du virkelig er den, som han lykkelig og veltillfreds kan henleve sit Liv med? Folg hans Exempel, prøv ogsaa ham: og eders Egtteskab skal worde eet af de lykkeligste.

28.

Du maa aldrig udøve slette Handlinger, men Du maa kjende dem; ellers staaer Du fare for, at føres bag Lyset af enhver listig Bedrager: og Du maa da med din egen Skade bode for Din Uerfarenhed.

Du ønsker af mig at erfare: Om Din Elsker vil elske Dig som Hustru ligesaa ømt som nu? Jeg vilde saa hjertelig gierne svare et bestemt Ja; naar jeg kun var overbevist om, at Du som Kone ikke forsonde Dine gode Egenskaber.

Du kan blive fattig, uden at forøde. Der gives tusinde andre Veje til at opnaae dette Niemed. En af de fornemste er, om Du ikke seer med egne Øine, men anbetroer Fremmede Din Huusholdning.

Naar jeg vil beundre Guds Almagt i sin hele Storhed, betragter jeg en smuk og blomstrende Pige, og tænker mig da, med hvilken uudforskelig Wiisdom Skaberen bygde i hende en Himmel og et Helvede for det

mandlige Kien. O tregange Held den Mand,
som erholder Dit Hjerte, og med Dette
Himlens Glæder!

32.

Du er ikke stolt af Din Skønhed! Din Faders Rigdom modtog Du som noget Tilfældigt, og fra Din tidligste Ungdom anvendte Du den til at erhverve Dig Kundskaber og Fortjenester, som intet Tilfælde kan røbe fra Dig! Du elsker Gud og Dyd! Du har et ædelt og godt Hjerte! O var jeg nu ung! O var jeg den Lykkelige, som torde vælge en saadan Pige til Kone!

33.

Du klager over Mangel som Marsag til Din Ulykke; men Du betænker ikke, at Rigdom vilde blive Dig til Banære. Jeg kiendte engang en Pige, der tænkte ligesom Du. En nøjsom Lykke syntes for hendes overspændte Indbildning som

et Intet, med misundelige Nysgæst betragtede hun de Stores Pragt, og fastede sig endelig i en riig Vellystlings Arme. Dengang gaves endnu brave, aabenhjertige, Folk, som kaldte enhver Ting med sit rette Navn, og ligesom sagde den faldne Pige, at dette Glitterstads var et Vidne om hendes Skændsel. Dybt folde hun denne Bebrejdelse, og vendte tilbage til sine trange Aar; men hendes Samvittigheds Rø, hendes Hjertes Reenhed, var for evig forløren.

34.

Enhvert Barn, sagde nylig en gammel Præst, udstæder stiltiende en Bæxl til sine Forældre for deres Omsorg og Opdragelses Omkostningerne, som her med Taknemmelighed maa afbetales, om det ikke engang for Guds Throne skal staa som Skyldner. Denne Tanke behagde mig meget, og, isteden for en Propheet, fortæller jeg den for Dig, Du unge Pige!

35.

Du troer at være forelsket, men Du er det ikke. Naar Møden engang ikke smager Dig mere; naar Dit Hje længselsfuld seer ud i Fremtiden, og Du ingen Årsag kjender; naar Du søger Eensomhed, og ingensteds finder den; naar Du ønsker Dig Sovnen, og dog ikke kan sove: da er det høj Tid at høre Dine Forældres Raad; længere hen er det for silde.

36.

Naar Du ikke længere spørger Pigerne, om dette eller hiint er forrettet, men overtyster Dig derom med egne Dine, da vil Du blive en klog Huusmoder; thi denne skal ikke troe, hvad hendes Dine ikke see.

37.

Du forundrer Dig ofte over, naar Du aabner Din Pung, og finder intet mere i den! Omsonst grunder Du paa, hvortil Du har ødt Pengene, og formoder, at Du er

bestaaet. For at befrie Dig fra denne Mistænksomhed, og for at Du hvert Øieblik kan erindre Dig Indtægter og Udgifter, saa gior Dig en Bog, hvori Du indskriver Alt. Den vil overtøde Dig om, at Du mangengang ikke omgaaes sparsomt med Dine Penge, og at Din Forsængelighed var den Tuv, som uformærkt skildte Dig ved mangen en Daler.

38.

Til et lykkelig Ægteskab udfordres mere, end Elskov; kun de, som nyde ægteskabelig Lyksalighed, kan kiende og bedømme, hvad hertil udfordres. Du vil derfor handle klokelig, om Du ikke skænker nogen Ungling Dit Hjerte, for Dine Forældre forsikre Dig, at han er det værd. Kun saadan Kiærlighed kan jeg spaae Lykke!

39.

Tilgiv! jeg blev ikke vaer, at en Fremmed var hos Dig i Besøg! — — Hvad

er det for et Indfald? Blev! Seer Du ikke, at jeg er ganske alene? Hvor er den Fremmede, som Du bilder Dig ind at see? — I Din Haand! thi jeg har alt nogle hundrede gange været hos Dig, og endnu aldrig seet Dig med en Bog i Haanden! Jeg gratulerer af Hjertet med dette nye Bekendtskab, og ønsker, det maa blive til Nytte og være bestandigt.

40.

Hvilke ere Hustruens vigtigste Pligter? Hvilke en god Moders uundværlige Egenskaber? Naar Du overveier disse to Spørgsmaal vel, og da handler efter Din Samvittigheds Raad; saa vil Din tilkommende Mand blive den lykkeligste, og Dine Børn engang takke Gud, der fik dem saa god en Moder.

41.

O Sædelighed! yndige og indtagende Dyd! Naar Du throner i Pigens Afsyn, saa lig-

ner Du Juvelen, hvis Glæds og Størrelse man vel kan beundre, men hvis Værdie man ej kan vurdere. — Bringer Du, fiære Glut, Din tilkommende Ægtefælle denne Skat til Morgengave, saa vil Tusinde misunde ham hans Lykke.

42.

Din Elsker vil med det første forære Dig en Ring. Er den ziret med Blomsten Forgiot-mig-ej, da modtag den: er den besat med kostbare Stene, da send ham den tilbage; thi saa vil han blænde Dine Øjne med den, at Du ikke skal see hans Fejl.

43.

Prov, inden Du vælger; thi har Du engang valgt, elsker Du allerede inderlig og omt, saa skjuler et vedvarende Mørke Din Elfers Fejl, og klart Gødskein oplyser kun hans Fortrin. Du seer da kun disse,

og opdager hine først til en Tid, da Du ikke mere kan stille Dig fra ham.

44.

Hoslighed og Venkabelighed ere to Søstre, som ethvert Selskab gierne seer komme, men nodig seer gaae. Vandrestedse imellem dem, saa skal Dit Besøg være enhver behageligt.

45.

O vee, gode Barn! Du vil faae stor Regress og Fortred! Du har gjort Din Tjenestepige til Din Fortroelige. Nu maa Du enten finde Dig i, at hun bagtaler Dig, eller Du maa lide hendes Gavshed ved bestandige Foræringer.

46.

Stedse gaaer Du alene, stedse paa eensomme Veje. Du gjør begge Dele uden Hensigt; men en fornuftig Vige undviger Mistanke, og giver ikke Snakkesygen Anledning til at besmitte et godt Rygte.

47.

Naar Du i Høstens Dage vandrer omkring
 over Marker og Enge! Naar Saagen som
 et Stør skjuler Solen, og denne kun nu og
 da som en udgaaende Lampe bryder frem i
 fuldeste Glands; saa forstyr ikke de Gælelser,
 som da strømme ind paa dit Hjerte og Din
 Sjæl. Hør opmærksom paa de nedfaldende
 Blades sagte Raslen; de raabe til Dig:
 Ogsaa vi grønne des ligesom Du; og nu
 seer Du vor Skæbne!

48.

Du har Valget, Pige! Vil Du elskes af den
 duunhagede Yngling, saa pynt og pudt Dig!
 Vil Du vinde en Mands Hjerte, saa dan
 Din Aand!

49.

I Dag er det meget koldt! — Du fortæller
 mig der en stor Nyhed! — Saa Du vidste
 det allerede? det havde jeg dog ikke for-

modet; thi, at slutte fra Din tynde, lette,
 Naaklædning, skulde man troe, vi havde den
 skionneste Foraarsdag. Tag Dig iagt! den,
 som ikke værger sig imod Kulden, kan ikke
 undgaae Lidelser.

50.

I Verden gives dog intet uden Jammer
 og Elendighed! — Deri har Du Ret, især
 naar man selv, som Du, bereder sig den.

51.

Du er altid utilfreds og misfornøjet. Bli-
 ver Du ved at trættes med alle Dine Ven-
 ander, saa forlade de Dig, og Du kom-
 mer da til at trættes med Dig selv.

52.

Nej for Dig bleve disse Spaadomme ikke
 opskrevne; Sandfigeren forudsiger Sand-
 hed, og Du seer Sandhed.

Fil en ung Pige,
paa hendes Konfirmationsdag.

(Foran i et Exemplar af Evalds Konst
at blive en god Pige ic.)

Modtag vennehuld en ringe Gave,
Som paa Venstabs Alter lægges hen;
Lad den Værd for Dig ved Dagen have
Og de Ønster, der ledsage den:
Gid hver Dag af dem, Du har tilbage,
Vorde Dig paa sande Glæder rig!
Gid med Aar i Dyrer Du tiltage
Agtet, elsket, selv Dig stedse sig!

Stræb da med hver Dag at bedre blive;
Tiden flyr med Lynets snare Flugt;

Vel Dig, om dit Hierte Dig kan give
 Vidnesbyrd, at Du den vel har brugt.
 Al! hos Mange bittere Taarer vinde
 Over de forsvundne Dages Gavn;
 Martrende for dem er Fortids Minde,
 Thi den tabtes uden Hiftet Gavn.

Veed hver Morgen efter nydte Hvile
 Gud om Kraft at øve ædel Daad,
 Og naar Nattens Stierner til Dig smile,
 Gaa da ærlig med Dig selv i Raad:
 Om Du Dagen, som Du burde, brugte,
 Om Religionen var Dig kær,
 Om ei for dens Koft Du Barmen lufte,
 Om din Daad var Godes Bifald værd.

Kan Du da med tryk Bevidsthed sige:
 "Jeg har opfyldt redelig min Pligt;"
 Vil Du føle Fryd foruden Lige,
 Og at handle vel guddommeligt.
 Ero et Forsyn! Viid en Fader vaager

Evighuldt om sine Elsktes Fied,
 Og hans Bei selv giennem Muler og Taager
 Gaaer til Held, er idel Kierlighed.
 Haab det Bedre! Hav et stadigt Nie
 Henvendt paa Uddødeligheds Land,
 At ved Livets Glæder som dets Maie
 Du forbedres og forvædles kan.

J. N. Schom.

Uden Aprils Minde.

(Udførelsen i Harmonien paa Kongsberg
samme Dag 1804).

Mel. Det skummende Bøger re.

Kast frede de Helte den anden April,

Og glade vi mødte de Jublendes Smil,
Vor Fædrelands Hæder var Sagen det gjaldt,

De sloges som Kæmper, som Helte de faldt.
Hver Fader, hver Moder issemme vort Chor:

Held blomstre! og Frihed beskyttes i
Nord! ::

Blodsaften ei vajer, men Helten har Mod

Alt ofre for Konge, for Landet sit Blod,
Fra Kampen han drager til fredeligt Hjem,

Befrandsat med Laurbær ledsages han frem.
Hver Yngling, hver Pige issemme vort Chor:

Held blomstre! og Frihed beskyttes i
Nord! ::

Sag Broder dit Bæger paa Daniens Fæst!

Vi hilse saa muntre de Skionne, som Gjest,
De dele vor Glæde, de adle vor Fryd,

Doff Broder dit Hjerte ved Glassenes Lyd.

Mens Druen os vinker, islemmer vort Chor:

Held blomstre! og Frihed beskyttes i

Nord! ::

Sag elskede Norge for Klippernes Son,

De blødte, — — og Hæder var Kiæm-
pernes Lon,

De nævnes blandt Fædrelands tappreste
Mænd,

De agtes af Britter, De elstes af Ven.

Nu Druen os vinker, islemmer vort Chor:

Held blomstre! og Frihed beskyttes i

Nord! ::

P. C. Jessen.

Thco Brahe til Danmark.

frit oversat *).

Danmark! Danmark! hvilken her min
Brøde?

Hvi forfølger du en værdig Son?

For hvad falsk Misgierning maa jeg bøde?

Hvi blev Had min Daads den bitter Løn?

*) Efter denne udødelige Dantes saa deilige
Linier:

Dania! quid merui? quo te, mea patria
læsi?

Usque adeo ut rebus sis minus æqua meis?
Scilicet illud erat tibi quo nocuisse re-
prendas,

Ut majus per me nomen in orbe geras?
Dic, age: quis pro te tot tantaque fecerat
ante,

Ut veheret famam cuncta per astra tuam?

Dig af Minde kan det dog ei være,
 At jeg mere hødret gjorde dig,
 At Europa gienlød af den Ære,
 At du nævntes, naar man nævnte mig?
 Dog du fra din Barm mig kunde sjerne,
 Mig, som ingen lignede i Gavn;
 Thi til senest Old i hver en Stjerne
 Bæser Astronomen Danmarks Navn!

E. Lind Otsensfeld.

F o r a a r e t.

(Efter Götthe.)

1.

Marken paa Blomster er rig; dog nogle kun
 Skionhed for Diet,
 Andre for Hiertet kun har: Væser nu vælg
 Du selv.

2.

Hvem som den herligste sig, som den be-
 fedneste, viser
 I Pigers blomstrende Blod, Rosenkrop!
 belliges du.

3.

En Mængde Fioler sammenbundne! Bou-
 quetten da ligner
 Forst en Blomst — af dig, huuslige Pige!
 et Prag.

4.

Een jeg kiendte, hun var, som Villien
 rank; hendes Stoltthed
 Var uskyld; herlig som hun, Salomon in-
 gen har seet.

5.

Skion Aglaiden sig haver, og helder at-
 ter sit Hoved.
 Er den sølende eller forfult? I gietter
 det ei.

6.

Mange duftende Klover, o Hyacintb,
 du bevæger;
 Men ei, som Blomsternes Lugt, Kloverne
 tiltrække kan.

7.

Ved blendende Dagstier man dig, o Nat-
 siol, ikke andser;
 Dog du ved Nattergals Slag udaander
 kostelig Duft.

8.

Du Tuberoze stikker frem, og i det Fri
 du fornøier;
 Men fra mit Hoved kun bort, bort fra mit
 Hjerte med dig.

9.

Hist Balmuen blusse jeg seer. Dog
 kommer jeg nær dig,
 Af jeg mærker for snart, Trædse, du Ro-
 sen kun loi.

10.

Af sentimentalst Goleri I Tulper saa
 hæsligt udfieldes;
 Dog seer et glædeligt Sind gierne et glæ-
 deligt Blad.

11.

Negliger! Skionne for mig; dog alle
 hinanden I ligne,
 Forsiel neppe der mer; dog jeg bestemmer
 mig ei.

12.

Med Auroras Farver kun prang, Kamunfel,
 Kulpe og Alters;
 Her er et dunkelt Blad, som Jer bestiem
 som mer i Duft.

13.

Ingen af jer Kamunfle r mig lokke, og
 ingen jeg attraaer;
 Spredte i Beedet med Inst skuer mit Die
 dog jer.

14.

Navn mig den, som spreder i Værelset
 Wellugt? Reseda
 Farvel, uden Gestalt, stille, blufærdige
 Urte.

15.

For Haven var du en Bitt; dog hvor du
 dig viser, du siger:
 Ceres udbræde selv mig med den gyldne
 Sæd.

16.

En henrivende Pille, et yndigt Die,
de sige

Zimmer: Forglem ei mig! immer: For-
glem kun ei mig.

17.

Forsvandt for den indvortes Sands hvert Bil-
led af samtlige Blomster,
Billedet . . . af Dig Hiertet da frem-
kaldte sig.

J. N. Schow.

~~~~~

E p i g r a m m e r.

(Efter G d t h e.)

Alt jeg onskede mig, for Alt med hende
 at dele;
 Alt med Glæde jeg gav, var hun, den
 Eneste, min.

*

*

a.

Hvorfor er jeg forgiengelig, Zeus? saa
 Skionheden spurgte.
 Kun hvad forgiengeligt er, sagde han,
 Skabte jeg Skiont.

b.

Og Kierlighed, Blomsterne, Ungdommen,
Duggen det horte;

Alle de grædende bort fra Jupiters Trone
sig sneeg.

* * *

Vil du, min Søn, være fri; tilgavns du
lære da noget;

Du være nøisom, og stir aldrig mod det,
som er høit.

J. N. Schow.

Urtegaardsmanden, Kaalormene og
Sommerfuglen.

En Gartner slog, til Haugens Vel,
En graadig Kaalormslægt ihjel.
Men som han dræber, som han søger,
En Sommerfugl ved Siden af ham søger.
Han veed, den Spræde selv er lig en
Kaalorms Sen,
Og samme Vngel vil frembringe;
Men den er dog saa let, saa nydelig, saa skion!
Den Guldkant klæ'r saa godt til spættet
Vinge!

Han ej det grumme Hjerter har,
At lægge Haand paa denne søde Nar.

Den store Verden har alt længe
Med Udbyd drevet samme Spil.
I Silke, gjør den hvad den vil:
I Badmel, maa Canaillen hænge.

Ede.

Digteren uden Equipage.

Jeg ofteanfukker seer fiore
 Med glindsende, dandsende Spand;
 Men den har vist godt ved at giore,
 Som har True Fortuna til Ven.
 Hun aldrig har yndet Voeter,
 Den blinde profaiske Hæx!
 Naar gav hun os blanke Kareter?
 Naar lod hun os fiore med sex?
 Dog Digteren aldrig forlanger
 At bæres paa gyngende Fær;
 Mon ikke hans vingede Ganger
 En Statschivipage er værd?
 Ser modige Hingster med Topper
 Som Skildpadder fravle affed,
 Imedens hans Pegasus hopper
 Hift op til Udødelighed.

E o d e.

G a a d e r.

(Efter Schiller.),

1.

Siig, om Du kan udgrunde,
Hvad der vel ligne kunde:

Et Træ, hvor alt, som sødes
Af Dodelige, viener hen.

Hvor tidt dets Grene brødes,
Der flyder unge frem igien.]

Dets halve Løv omstraaler
Uafbrudt Lys i stoltest Pragt,

Det andet Lys ei raaler
Dg staaer i evig Enkedragt.

Hver gang det blomstrer, sætter

Det nye Ringe, og ved dem
Om alt os underretter,

Dg kalder Oldtids Idræt frem.

J spæde Værk indbræges
 Et Navn saa hastigt og saa let;
 Naar tørrer den henbleges,
 Vil Du forgiæves søge det.

Forsøg nu, om Du kan udgrunde,
 Hvad dette Brev vel ligne kunde?

2.

Fra finest Grund et Billed' straalet,
 Selv giver det sig Glæde og Lys,
 Hvert Dieblif Forandring taaler,
 Og er dog friskt og heelt som nys.
 Den mindste Række det indfatter,
 I trangest Rum udfortes det;
 Dog alt, hvad høit og stort Du katter,
 Du kiender, føler kun ved det.
 Og sig, om en Kryстал Du kiender —
 Dens Værd har ingen Edelfsteen
 Hvor stærkt den lyser, den ei brænder,
 Den hele Jord indsuger den.

Selv Himmelen sig seer afbildet
 I denne Tryllering, og dog
 Den tidt forfionnet og formildet
 Tilbagegav, hvad den modtog.

3.

Der er en Ting, de Fleske ringeagter,
 Endskiondt den tidt har ziret Keiserhaand,
 Allig sin Grænde, Sværdet, den ei tragter
 At overfiære Livets Baand.
 Den saarer, dog den aldrig Blod udgyder,
 Berøver ingen, men gjør ofte riig.
 Naar Jorden ikkun villig den adlyder,
 Den skion og frugtbar hæver sig.
 Fra den de allerstørste Riger stammer,
 Ved den de allerældste blomstrede.
 Til Riv og Tvedragt aldrig den opflammer,
 Men bringer kun Velsignelse.

En nye Bise
om
hvorledes Herr Hans beilede
til

Skjøn Anna
og fik hendes Ja.

Under den velsklingende Melodie:
I Axts Stad der stander en Gaard.

Tjenstskyldigst offereret
den 2ode i Gademaaned
Aar efter Herrens Byrd 1805
af

Kristian Pedersen,
øverste Lærer for Kongens Solsk paa
Amagerland.

Trykt i dette Aar.

Herr Hans han grunder ved solvblaa
Strand,

Han seer ei, hvor Bolgerne glide.
En Hustru offer den Herrens Mand,
Gul Dross i Corrig og Dvide.

Han offer en Viv saa gjev og fløn,
Men hun er heel rar at finde;
Thi beder han til Neptun i Ven,
Mens Boverne sagtelig rinde.

“Som Præst har jeg pløiet de Bolger blaa,
“Dg stræbt dit Vaadsfolk at lære,
“Hvorlunde de frem i Tugt skal gaae,
“Dg holde Retviished i Aere.”

"Du skunder min Hustru til roeligt Hjem,

"Men Gæen jeg altid skal prise.

"O vældige Nyk! du hjælp mig frem!

"En Brud saa giev du mig vise!"

Glad stormer den Nyk af Havet op.

De Gæmænd saa hielden bede.

Paa gylde Trefork han læner sin Krop,

Dg flux'er med Svar tilrede.

Mit Nik dig sige, du sorte Mand,

At jeg dig har hørt i Naade.

Guld vel, hvad du beder, jeg give

for dig kan,

Naar du kun vil lade dig raade.

Ekson Anna sidder i Tomfrubuur,

Sin Ære i Dyd hun sætter,

Og er i Hjertet saa reen og puur,

Som Solen er frie for Pletter.

Til hende, den fagre Dannedæt,
 Med trofast Hundubeile!
 Saa sandt, som jeg hersker paa
 "Jette gik ud Hav og Søe —
 Skal hendes Ja dig ei seile!

Herr Hans han smiler saa hiertefro,
 Og Nyffens Bud han adlyder.
 Nu sidder han hos sin Anna i Ro
 Og ved hendes Varm sig fryder.

Thi ønske vi ham og hans bolde Vio:
 Gud frie dem fra Vaade og Skade!
 Han give dennem et frydsuldt Liv
 I Aarene mange og glade!

Til Aphrodite.

Til dit Alter hen jeg træder,
 knælende i Støvet ned,
 hede Taarer Rinden væder,
 mig Du skjænkde Salighed.

Saa eenfom i Livet jeg vandred',
 omhyllet af rædselsfuld Nat,
 Du, Blide! min Skjebne forandred',
 af alle herneden forladt!

Kierlig Du i Heres Hjerter
 tændte Elskovs klare Glød,
 snart hun folte ukjendt Smerte
 og dit Guddoms Vink adlød.
 Din Rødme paa Kinderne flammed',
 ved Dig hendes Tunge blev løst,
 "Dig elsker jeg!" sagde hun, flammed'
 og sank til mit brændende Bryst.

Tør med Bøn og Tak jeg ilte
 ofte til dit Alter hen,
 stedse kjerligt da Du smilte
 ad din saliggjorte Ven!

Ej, yndige, hulde Enthere!
 ej vrede, ej vrede paa mig,
 i Gavn af min elskede Hære
 jeg ifkun nu tilbeder Dig! —

Schönberg.

Den femtende Februar,

Kan vel Storhed ene glæde,
 Pragt fortynlle Sind og Siæl?
 O da maatte Venſkab græde,
 Da var tabt alt huſligt Held.
 Hos en Ven i eensom Hytte
 Jeg med Mogul ei vil bytte;
 Glimmer bliver evig Tant.

Hjertet ei maa lades hjemme,
 Naar man ſøger værdig Fryd,
 Det kun ſoler Venſkabs Stemme,
 Det kan eene hylde Dyd.
 Prunke ſtis i maalte Rader,
 Som en Peſt den Viſe hader;
 Glæden flyr fra ſigt et Lag.

Brødre, Søstre! her vi stonne

Denne Sandheds hele Værd.

Gladens hulde Smil belønne

Hver og een i denne Færd.

Vort med Pomp og Glimme Sæder! R

Leve Venkabs blide Glæder!

Leve jevn og dannels Færd!

Fylder Glasset da til Randen!

Bøler denne Høitids Maal!

Klinker, jubler med hinanden

Dagens glæve Datters Skaal!

Ingeborg, vort Samfunds Glæde,

End i Venkabs faste Kæde

Leve, leve mange Aar!

W. K. Hjort.

Waldemar og Gertrud.

Som det i Verden pleier tidt at gaae;
 En vilde Knøs
 Og en elskværdig Løs
 I Dinene for dybt hinanden saae.
 For Vildskab Kiærlighed man i hans Blik
                   nu skued',
 Og hendes fromme Sind til Kiærlighed op-
                   lued'.
 Saa stirrende hans sorte Die stod;
 Og hendes blaa en Flamme kiende lod.
 Hans Kinder snart blev røde og snart blege;
 Fra hendes Roser snart, snart viljer vege.

Hans Navn var Waldemar, hun Ger-
trud hed.

Hun var af Scharenbergs, og han
af Yrkøls Stamme.

Dog Et og Navn for begge var det samme.
Hun skulde ofre dem engang til Kiærlighed;
Ei heller gaved' han paa hvad i skønt Ramme
Ham ofte blev til Monster foresat;
Hans Hierte gjemte Plads til endnu ukendt
Skat.

Hvor var det, Muse, da, at disse Evens-
de fik

Hinanden første gang at kue,
Og i det unge Bryst antændte sødest Lue?
Sanct Thomas Aften, efter gammel
Skik,

I Kevæls store Gildetue
Til festlig Bryd den smukke Verden gif.
Den Dag i Dag er, Staden sætter
Paa Thomas Aftens Glæder Priis.
At leve hoit paa Fædres Viis,
Den Vane hænger i som Kiærepletter.

Det ikke megen Tummel gav,
 En renset Troe i Estland at indføre;
 Men Thomas Aftens Stads at skaffe af,
 Det ikke nær saa let sig skulde ladet giøre. —
 Man, som det sømte sig, indbød til denne
 Fest

Hver tugtig Viv og Møe; hver, som hun
 syntes best,

Kom brammende i hiin Tids Modens Klæder,
 Med spidset Skoe, omspændt af gyldne Klæder,
 Med Hovedet i Kraven, Rosen liig
 Som vil i Buxen gierne skjule sig.

Man Støvet saae i tykken Sky sig hæve,
 Som de, der reise sig af brændende Tobak,
 Og ved en venlig Faddersnak

Uærd og lærd Paryk omsvæve.

Den gule Riddervams paa Waldemars
 Sad, som den skobt paa Kroppen var.

Hvert aflagt Erme hul blaa Silke pryder,
 Og blaa er skolten Fjer, som over Hat
 ten flyder.

Paa hvælvet Pande, runden Kind

Det sorte Haar saa venligt honger;
 Nu mandigt Trin, nu spøgsm Væsten vind
 De tykke, vevre Lokker gynger.
 So sorte Dine tittede igiennem Haaret frem,
 Og vndig Aandhed spillede i dem.

Den Skionnes Klædning var af Farve
 violet;

Til deiligt Legeme den sluttede saa tæt.
 Guldkjæden sig saa glad om Livet snoede,
 Og som undseelig Væe saa stille stod
 Ned i den Ravens Skjød.

Den fulde Barn (saa vilde Dagens Mode)
 Med al dens Bunker Sneer hun aaben bar;
 Men Haaret saar, hvor bly den hulde
 Vige var;

Det fine Lokker hød bedække Bierg og Glette;
 De rullede' villig ned at skuffe nærvigt Blik,
 Men kunde dog saa tro ei Tienesten forrette,
 Naar op og ned den hvide Hvalving gif,
 At jo mangt Himmelglimt opmærksom
 Speider fik.

Den blaae, den blide Blomst, som Kors
 net pryder,

Var hendes store Dine Liig.

Men til at skildre alle fromme Dyder,

Som i de Dine malte sig,

Dertil Naturen ei Exempel har.

Dog kiender jeg vel og et Par,

Som til Afguderie een kunde nok forlede;

Hvis Sprog er, og saa sødt, hvis Glim-

mer er saa skion,

At, naar jeg skuer dem, jeg i en Hast

maa bede

Den siette Bøn.

Og alt det Ynde blev forheiet ved

Den tryllende Beskedenhed,

Det blide Sind, som hver en Sjæl kan

vinde,

Og som, hvis det ei var hos Venus selv

at finde,

End Zevses Datter ei tillod

At være Yndigheds og Kiærligheds Gudinde.

Thi for at kaldes skion, man først maa
være god.

Ei fremmed Syn-de Dine kunde møde,
Hun jo bestæmmet slog dem ned,
Som om den sodeste Elskværdighed
Var hendes Skyld og var en Brode,
Og som hun bad om at tilgive den.
Undseelig hun opløstede dem igien.

Med Doren Waldemar von Dybbøl
fod,

Da hulden Gertrud sig tilsynne lod.
Geert Wellingrade hende sortte;
Han Morbror til den Faderløse var.

Det unge, yndefulde Par
Til lige Følelser hinanden rørte.
Saa deilig Moe han henrykt stirred' paa;
Og hun paa vakker Svend saa gierne saae.
De smilte begge to saa glade,
Som om hinanden de velkommen bade,
Og længe var hinanden god.
Det ene Hjerte dog det andet flur forstod.

Fra Doren Gertrud gif; han sig
fra Doren vendte.

Mangt Gorkelid de til hinanden sendte;
Naar hun hans Dief traf, hun sit skud
dratte lod

Og maalte Stedet, hvor hun stod;
Og blev hans Diefast paa vovsom Reise
funden,
Strax saae han til sin Tod, om Skoifem
ret var bunden.

Saasnart det mindste Ord han fører frem,
Hun adspredt gylden Kiæde plukker;
Han flytter uden Trang sin Kaarderem,
Saasnart sin tavse Mund den Deilige op-
lækker.

Han spørger, og — faaer intet Svar;
Hun svarer, og — nu ingen Sands han
har.

Han vanker hid og did med Ungdoms vars-
me Venner;

Den Skionnes Blik gaaer med igiennem
fanger Gal.

Paa eensgang sig den raske Ridder vender;
 Nu staaer hun, regnende de malte Ridders Tæl.
 En anden Mand til Dands den Moe optager;
 Nu Waldemar for megen Tummel seer.
 Ham Hosflighed til anden Pige drager;
 Nu alt for haard for Gertrud Stolen er.
 Han hviler hende, hemmeligt og vigtigt,
 De mærkelige Ord: "Et deiligt Veir vi har."
 Skion Gertrud svarer: "Ganske rigtigt!"
 Og gyselig December-Nat det var!
 Han hende og til munter Svingom førte,
 Og Sphærernes Musik fra hese Strænge
     hørte;
 Og da om smekkerkliv en mandig Arm han slog,
 Saa knapt, saa trangt sit Veir han drog,
 Og hvergang Haand i Haand de over
     Gulvet svæved',
 Han rysted' som hans Fier, og som et Puv
     hun bæved'.
 "Hvorledes er det fat?" Han spør med
     angstet Siæl,
 Og aandeløs hun svarer: "Meget vel!"

O! disse Piger er' de rette!

Med dette: "Meget vel!" hun dog sig
maatte sætte.

Den næste Pladé, og hendes Haand, han tog,
Og dundrende den Hulses Hjerter slog.

Naar een paa Bal tæt hos en Engel
sidder,

Han faaer i Sandhed Mod. Vor unge
Ridder

Nu talde til det dyrebare Noer

Med Kiærligheds de faa, men djerbe Ord:

"O! for jeg dig, udvalgte Pige,
Hvad dette Hjerter foler, sig?"

Hun blusner dybt; den søde Mund
Livsaligt stammer: "Sael da kun!"

"Jeg elsker dig." — Nu blev hver
Lokke rykket,

Og dirrende forraadte Brystet.

"Jeg af mit ganske Hjerter har dig
fæstet.

Saa blidt, saa smilende Gertrud leet.

Samfolekk i hendes Afsyn smiler,
 Og første gang paa Die Die hviler.
 Nu seer han Haabets Glint; nu taer hans

Kiæbhed til.
 Nu kiælent han de pene Tinger trykker;
 Hun de smaa Fanger ei ham udaf Haanden
 rykker.

“Sig, om min Viv du blive vil?”
 Og kiælent lespende hun sagde “Ja” dertil.

Dermed nu havde Sengen Ende,
 Man lader med saa lidt det ikke nu bevende.
 Det rorte Hjerte, den indtagne Sjæl
 I Dagens Frierie har alt forielden Deel.
 Men naar end alting snart
 For de to Elskende nu klappet er og klart,
 Der dog kan komme Traad paa Kurre,
 Og Somme uden om den Glæde kan for-
 purre.

Georg von Yrkol, Ridder, var
 Den strenge Fader til vor Waldemar,
 Og holdt det for sin Pligt, at hade

Olion Gertruds Morbror, Geert von
Wellingrade.

Da denne Geert paa sin Kant Nat og Dag
Til Jorgen bar et uforsønligt Nag.

Hvad kunde til det Fiendskab Nar-
sag være?

Af! Dyktol angreb Wellingraders
Ære.

Han sagde aabenbar i venligt Driffelag,
At Geertes bedste Bjørnehunde
Med hans sig ikke maale kunde.

Den Brouten maatte volde bittert Nag.

I hver en Skallet Oldings Minde

De Wellingraders ædle Æt

Med grundet og landfyndig Ret

Af dette Fortrin kunde bramme:

Det næst beslagtet var med Vullebiders

Stamme

Og glubbeste Pafan, som Bjørnene gav

Gnuus,

En Ære var for Wellingraders Hus.

men vor Comthur paa Hundeværd og Skionnes,

At være dem Mææn, han folte var hans
Pligt;

Thi disse Tienere han værdigt lønned',
Og elskede de Bæster broderligt.

Ei fælles Ven, ei Tid udlette kunde
Det Had, optændt af hine stolte Ord.
Hvorhelst de samlede, endog ved Venebord,
De huskede kun deres Hunde.

Een Nurr od paa den anden bister saae;
Og onsked', at en Bjørn hans Tjende
maatte være,

Som, til et Offer for sit Huses Ære,
Han kunde raske Stalbroer hedse paa.

Det grumme Had, som begge Fædre
blinder,

Vort unge Par for klare Dine staaer.

De see for Fjeldfri Elkov idel Hinder;
Forsættet Havn den aldrig, aldrig naaer.

Kong Amor dog, som kun i Hjertet
troner,

Og leer af Revolutioner;

Som endog vilden Bjørn har i sin Magt,

Dg styree blodstænkt Bjornebider ;
 Paa de Forelskede saa ynksom giver agt ,
 Det unge Hierte flux hans Ild udvider ;
 Som Waldemar sand Ridders Kiæbhed
 faaer ,

Saa tillidsfuldt hans Gertruds Hierte
 slaer .

“Jeg skal nok tale med min Fader .”

“Min Morbror om hans Ja jeg beer .”

Det Ridderens , det Pigens Løfte er ;
 Dg paa hinandens Ord de begge sig forlader .

“Jeg ærligt mener det aned dig ,
 Saa sandt som Gud skal hielspe mig !”

“Jeg ligervilts .” Hun svoer vel ikke ;
 Men Sandhed , reen som hendes Sjæl ,
 Flod udaf Løde , faste Blikke ,
 Som udaf Klippen qvægsom Perlevæld .

Med sedest Haab de begge smilte ,
 Ei om hinandens Alvor tvivlte .

Ei huskede det glade Par ,
 Det vantro Thomas Aften var .

Is

Med kiælent Haandtryk nu de statted',
 Og sit med Gingrene endnu en Hoben sagt;
 Og hver i næste Alynge smuttet'.
 Nysgierrighed alt holdte Vagt:

Mens Gertrud hjemad gik, (man den
 Tid ikke fiørte,)
 Den gamle Geert med Skrak hun spørge
 Hørte:

En munter Aften havde jeg tilbragt;
 Men hvad var alt det Gjas, min Pige,
 Den unge Dyfcol havde dig at sige?
 Hvad hvissed' du saa ofte til den Nar?
 Sligt Narrerie mit Bifald ikke har."

Han intet Svar af Gertrud fik;
 Men rappede den Stakkel gik.

Sambittighed sig nu paa hendes Kih-
 der kasted';
 Men det var mørkt, og ei, som andre Spo-
 gesser,

En ond Sambittighed i Mørke synlig er.
 Tavt, tavt hun til sit Kammer hastet',
 Og snart hun lagde sig til Ro.

Hun havde til Sanct Ursula den Troe,
 (Det var den Deiliges Beskytterinde),
 Hun vilde nok i Dromme Middel finde,
 Udaf den Engstelse at vise sikker Veir.

Gaa from Forhaabning hende fluffed' ei.
 Om elsket Elsker drømte hun;
 Hans Arm om hviden Hals, han hende til
 sig rykte,
 Og fik paa hendes varme Mund
 Et Kys, langt varmere, han trykte.

Som, af saa heldig Varsel glad,
 For vranten Morbrors Raffelovn hun sad,
 Og fogte ham en lækker Eggesøbe,
 Imens til Waldemar hun Tanterne lod
 Begynde gammel Knark igien
 At siske haanligt paa den unge Ven:

"Sy! den Fortrolighed kun slet dig klæder;
 Et Pigebarn, som du, bør vise strænge
 Sæder."

I Gertrud iisnede det unge Blod;
 Sanct Ursula indskød dog hende Mod;

Alt, som hun Hønningen i Eggeseben rørte,
 Hun, vel lidt stammende, de tiæffe Ord
 Omfremførte: „Så nu?”

„Men, bedste Morbror, om nu Waldemar
 Er redelig og tro? Om til sin Egetime
 Han, efter Ridders Skik, vil lide Gæst
 At trude tage?”

Jeg er jo faderløs, jeg ingen Midler har;
 En Lettelse det vist for tiære Morbror var.
 Hans Fader er jo riig, hans Et aldgam-
 mel Adel,

Han selv en Ridder uden Dadel.”

Herr Goert her standsede med trusel-
 svanger Hæst, og svanger Hæst,
 Og glubte for hendes Skød, som med sit Diekast
 Det arme Høer han vilde holde fast.

„Saa?” usagde han til den forhavste
 Pige,

„Er det med Eder alt saal nær?”

Hun svadde høvede: „Hvad skal jeg
 Sige?”

„Altså, jeg troer det rigtigt er.”

"Banartige! Da kan du vide,
 For jeg samtykker denne Vøn,
 For jeg min værste Fjendes Søn
 Som Brudgom seer staae ved din Side;
 For ønsker jeg; en Hundefjende taer
 Hver ædel, elsket, Bullebidet,
 Og sulene Ulve sønderflider
 Den bedste Hest, Geert Bellingraa
 "Du gikst og mødte de har."

Ved disse Ord han gik, lod stakkels
 Vige græde,
 Men saae til Hundene og gav dem Føde.
 Og sønderknust den hulde Gertrud var,
 Og typ! typ! typ! de salte Taarer løbe
 I redsom Morbrods Eggesøbe.
 Med uvis Haand hun tog paa troløst Kar;
 Det var for heedt; det kantrode; i Flammen
 Nu Al og Eg og Honning flød;
 Og Luen reiste sig, den tætte Røg slog
 — sammen,
 Og Gertrud sad og græd, i Graad end
 nu saa led.

Den arme Waldemar det ikke bedre gif;
 Slet Trost han af sin Fader fik.

"Min Fader," sagde han, "jeg mig
 en Vio vil tage"

"Vel, det skal glæde mig i mine gamle
 Dage." —

"See, Gertrud Scharenberg
 seer from og deilig ud."

"Det gior hun." —

"Vel, saa bliver hun vel min Trud."

"Tænk ei paa hende, Søn. Jeg al-
 drig det tillader." —

"Men hvorfor ikke?"

"Kommer du

Da ei vor gamle Strid ihu?

Jeg hendes Morbror indtil Døden hader." —

"Og dette bitter Had oprandt
 Af Eders Hunde!" ...

"Alt for sandt!" —

"Mon Eders egne Børn I dem opofre
 kunde?"

"O! for jeg havde Son, jeg havde
— "Hunde." —

"Den Dale, Gader, er anstodelig."

"Jeg Hunde havde, for jeg havde dig." —

"Sy, flige Ord en gammel Mand
vanære."

:"Med flig en Dabel, Knekt, kom ikke
mere." —

"Gaaer jeg til Hustru ei den fagre Moe,
Min Grav jeg søger i den vilde Soe."

"Gior det, min Son. Din Siæl da
Satan vinder." —

"Jffun een Son I har; men Hunde
nok I finder."

"Det lyver du. Den Hund ei fodes
meer,

Som til min Høller-bøf en værdig Ma-
ge er." —

"Og Gert vud er saa skion, saa dy-
dig Pige;

Blandt hendes hele Kion hun ikke har sin
Lige."

“De alle eens seer ud, du Nar!”
 Blaae Dine og guult Haar de alle har.” —

“Uf! bedste Gaer, lad sig dog engang
 — røre.”

“Men vil du rasende mig giøre?”

Hold op med daarlig Elskovs Leeg,
 Ved bellig Ridder Jørgen spørger jeg:
 For til Opreisning for fornærmet Ære
 — Og Vidne Ordenens Hærmeester selv bør

Med tvende Riddere, — vil offentlig erklære,
 At Grekols Høllerhol er mere stærk
 — og raske.

Og bedre taer en Bjørn, end den Tolfask,
 Som er hans Bæm, skal, mens jeg er ei live,
 Hans Søsterdatter ei din Hustru blive.” —

Saa sagde han, og med forbittret Sind
 Gik fnysende og spankende til Stalden,
 Og sprang paa ædel Hingst, hvis Vind var
 laaden Skind,
 Af vældig Bjørn, som for hans Hund var
 falden.

O Stemme Ridder Jørgen! gamle

Gnav! Gnav! Gnav!

Fordømte Hollerbøl! grusomme Wel-

lingrade!

Uffæselige Tolbask! hvad skal der blive af

Med de to Elfskende? Det er jo Jammerfæde!

Uf! brændende og haabløs Kiærlighed, —

Fortvivlelse — og Død, — tre steile Trin

man falder;

Men i en Waldemars og Gertruds

Ulder

Man een, to, tre, den Trappe hopper ned.

Vor unge Helt vel ei, som haarde Tæer

han trued',

I Volgen blaa sig dumpe lod;

Men tog sin Dyrendal, og den — beskued',

Og fandt den vægtig, skarp og god;

Den skulde drikke Moskøviter-Blod.

Uheldigt Fødested ham vilde flux forlade;

Sit Liv den Arme jo nu maatte hade.

Ufhyrdig Gertrud moren var

Bestemt, at lade sig i eensomt Kloster lede.

I hver en Helgen der sin Walde maa
Hun kunde dagligen i sødest Noe tilbede.

Saa eens Beslutning var den and
dens liig;

Han tog det grumme Slor, han gif i blo
dig Krig.

Men af! de kummerfulde Sjæle
Et vidste traurigt Valg hinanden at meddele.

Den unge Dyksøl reed som øvet Ridder:
mand;

I Caroussel og Geide han
Mangat Hug og Stod heel fræftigt kunde give;

Endog naar Heltene som Kæmper drak,
Han temte alt en vægtig Skaal; men, af!
Han ikke havde lært at skrive.

Skion Gertrud med den søde Sil
Fenbaand

Var øvet i at væbe, flonge Baand,
At koge, bage, spinde, strikke;

Men Bogstavmalerie forskod hun ikke.

Sit Navn til Nod, en Smule framt og
fæst.

Herr Waldemar fik sat; men Ger-
truds Underkrift
Var kun et ydmygt Kynds. Ei elsked' vore
Fædre
Det meget Skrivelser; og alting gik des-
bedre.
Det gik da ikke an med fialent Gen-
debrev;

Og lige vanskeligt fortroeligt Møde blev.
Den blide Skionnes grumme Fader,
Og Skyldfri Wald'mars bitre Hader,
Bed Soen havde sig en Gaard, som taare-
net Borg.
Ud til det vilde Hav hans Datters Kammer
vendte.

Først denne Morgen hun med Sorg
I Insest Varelse et traurigt Fængsel kiendte.
Eh! hvor en Vige, om og huld,
Ei kan udkaaren Elsker for sig kue,
Hvor ei hans fiære Syn kan nære sødestkue,
Det Kammer, var det end beklædt med Guld,
Er dog ifkun et Fangehul.

Vel under Windverne den lette Berber
spogte,

Og til en elffet Blomst i liden Hauge søgte
Vel Rosen, Billedet af hendes saure Kind,
Til en Spadsering bod livsaligt Nie ind,
Men alt hvad for det Nie kunde fryde,
Og sneehvidt Bryst og sorte Lokker pryde,
Alt, indtil Rosen selv, var Tant,
Hvor hun det Yndigste, sin Waldemar,
ei fandt.

Alt! havde hun den Glæde kunnet haabe,
Alt see ham der ved haarde Mures Sod,
Og til den Elffede med lange Rost at raabe:
"Dig ene bliver jeg til Døden god."

Men o! den Trøst hun aldrig kunde
vente;

Naa hørte, steile Bakke Haugen laae,
Og Fulde han hin Himmel naae,
Ham i sin Bogn en Venus maatte hente,
Dog hvem er det, hun bliver vaer
Naa rentlig Holm? Alt! det er Waldemar,

Han kerrer og sin Elsker kiender.

Han tændte Nieskaf til hendes Kammer
sender,

Taabnet Vindue han een seer,

Og forend skærpet Syn den Hulde kiender,

Alt Hiertet siger ham, at det hans Ger-
trud er.

Et høien Dohm han var spadseret,

Hvor Comenthurens Boelig stod.

Han ved hans Port alt havde været,

Og med nu klagende, nu ruset Blod,

Det Vaaben seet, som lod al Verden ikke
glemme,

Der boede adelsbaaren Mand,

Han havde hørt Tolbaffes barske Stemme,

Som trued Saar og Død med fiervante
Land.

Saa, noget Glimt af Gertruds Syn
at nyde,

Ved venlig Baadsmands Hielp til grønne
Holm han fly'de.

Med Suk han stirrede paa tilbedt Noe;
 Med Suk hun søgte ham paa nu saa nu
 det De.

Men dette fjerne Syn kun større Lue
 tændte,
 Af Elfsøes Attraa Walden ar nu brændte.
 Til flejlen Vaffes farefulde Top,
 Hvis Hvide kom hver anden til at bære:
 Hvortil forhen kun sultne Næve
 Forsigtigt krybende sig havde listet op;
 Hvor Uglyen sikker Kreg, hvortil med bredden
 Binge
 En rovbelaaset Høg sig pleiede at svinge;
 Did op, til sit tilbedte Noer,
 At ville prøve sig, i hvad det galdt, han soer.
 Den mørke Aftenstund ham Held for-
 kyndte;

Ere gange han det store Værk begyndte,
 Ere gange rullede den Stakkel ned.
 De Tornebuske, han sig holdte ved,
 Med grusom Braad hans Hænder rev;
 Af løstnet Steen hans Fodder knusde bleve;

Han faldt og nær sig havde slaaet ihjel,
 Og mistede sin Hat, og Senerne forskrafde.

„Og lod da være?“ — Bagatel!

Nei, Kiærlighed ham Haanden rakte;

Til alle Ting den vidste Raad;

Den afbrød Tjornens lumme Brand;

Den holdt paa det løse Stene,

Og lagde Balsom paa de knuste Vene.

Der stod han endelig paa høiem Top

Og ikke fælde saaret Krop;

Han saae det Kammer alt, hvor deilig Ber-

gaderne og træerne hvilde.

Kun Haugens Gierde ham i Veien stod;

Dog han paa Elskovs Vinger faldt,

Og snart den Hegn tilbage lod.

Men af! det syntes lige nær at være;

Tre Karle hoit det op til Vindvet var.

Vil Kiærlighed paa Skuldrene ham bære?

Han ellers intet Haab at naae sin Skion-

ne har.

Ei vover han med Magt, en lukket Dør

at brække;

Om den end veeg for vægtig Arm,
 Den gjorde dog forræderst Varin.
 Men intet kan en Elsker, tro og varm,
 Fra velbegyndt Forsøg afkræffe.
 Saa og den længselsfulde Waldemar
 Paa Stedet den Beslutning taer,
 Den bedste Hjælper, Gertrud selv, at
 vække.

Alt er det Nat; hans Pige from og
 skion

Alt læser udenad sin Aftenbon,
 I det sit lange Silkehaar hun slætter,
 Og under hviden Kappe sætter.
 Klirr! klirr! paa Vindverne det gaar,
 Hun triner hen og lyttende der staaer.
 Nu er det ganske tyst.

"Forfærdeligt det
 blæser
 Fra Søen af." Saa tænker hun, og
 læser

Sin Bon til Ende, medens Fingrene saa smaae
 I jævne Blætter tykke Løkker staae.

Klirr! klirr! Det atter gaaer. "Hys!
 dette var dog mere,
 End Vinden giøre kan. Det maa en Ugle
 være;

En Flagermuus maaſkee det Hs har At.
 traæ til."

Dog baſtig hun ſig nu til afbrudt Syſſel
 giver,

Dg med "I Jesu Navn!" hun ſærdig bliver,
 Dg den venſtabelige Lampe ſlukte viſ.

Klirr! klirr! igien det lod ſig høre,
 "Min Gud hvad kan den Larm da giøre?
 Et Spøgelse det viſt nok være maa,
 Ved denne Tid omkring de gaae."

Al Egſteſſe nu blegnet Læbe dirred';
 Med uvis Haand et Kors hun for ſig ſtog,
 Dg med den anden Lampen tog,
 Dg holdt den høit; de ſtore Vind ſtirred'
 Paa Vindberne; men nærmere til dem
 Hun ikke vovede at ſætte Foden frem.

*

*

*

Den forelskede Waldemar blev
 utaalmodig! Han saae en Lamps Skjærm
 svæve hist og her; det syntes ham tillige,
 at Skuggen af en Gestalt bevægede sig,
 og dog kom intet Hoved nær Vinduet.
 Paa ny greb han en lille Steen, men al-
 lerede gjorde Utaalmodighed hans Hæften
 mindre sikker, Vinduet var kun lidet, han
 kastede Stenen forbi Vinduet; han ær-
 grede sig, han kastede atter forbi; og jo
 meer han ærgrede sig, des oftere forfælede
 han sit Øgte. Endelig greb han en heelt
 Haandfuld Sand. Flirr! flirr! flirr! lod
 det fra Vinduet.

"Hellige Jomfru! hvad kan det være!"

En kold Gysen giennemførte hendes skæbne-
 Lemmer; hun nærmede sig Vinduet, dog
 vovede hun ikke, at aabne det. Da kom
 det hende pludselig for, som hun fiende-
 lig hørte nogen hoste — hem! hem! —
 hun løstede stærkt til, og hørte tydelig
 — pff! pff! — Hum! tænkte hun, et

Spøgelse kan det dog vel ikke være. Aldrig har jeg hørt, at et Spøgelse kan sige hem! hem! hofte, eller raabe pst! pst! Men hvem kan det være? — Da soer en Lynstraale hende giennem Sjælen, og kastede Lys til Waldemars Billedet. "Skulde han — var det muligt — kunde han — men hvorfor ikke?" Wips var Windet aabent.

Gertrud! hvistede han. Waldemar! hvistede hun.

"Er det Dig?"

"Ja, det er mig."

"Min Gud! hvorledes er Du kommen herop?"

"Nof! jeg er her uden for, sund og frisk; var jeg kun allerede oppe hos Dig!"

De fladrede længe, de fladrede meget, men altid den gamle Bise. Ynglingen satte sit Liv paa Spil for denne Samtale, en Fredie havde ikke villet vove en Hviid for den. Talen var om deres Kiærlighed,

og om deres Kiærlighed. Derpaa flagede og flagede de over Jorgen og Geert, over Tolbass og Hollerbol.

En af disse fire var ulukkeligvis ikke saa meget langt borte. Denne Ene var Tolbass, der i Nattens Stidhed travede om i Gaarden. Et Vindstød forde Lyden af menneskelige Stemmer til hans Øre; ja han hørde tydelig tvende gange sit Navn. Strax nærmede han sig til Borgens Bagport ud mod Klippen, oploftede pludselig sin Stemme med en saa usforkammet Hylen, at alle Naboelavets Hunde vækkedes, de skrækkede Ugler flagede om, Gertrud lukkede Vinduet hastig og angstlig til, og Waldemar gled hastig og angstlig ned af Klippen.

"Det er betænkeligt," sagde Comthuren den næste Dag, "min Tolbass gjorde i Nat en græselig Alarm ved Bag-

porten. Har Du intet mærket Geert
trud?"

"Nei," sagde hun, og hendes Kinder
blussede; thi med den første Løgn gaaer
det, ligesom med den første Pils Tobak,
ved denne nyser man, og ved hiin rød-
mer man. Den gamle Onkel gav ikke
Vagt herpaa, ingen Mistanke kom i hans
Gist; han var i Angst for Røvere, dog
ikke for Pigerøvere.

"Man maa passe det Tak op!" brum-
mede Geert von Wellingrade. "Tol-
bass skal holde Vagt udenfor Bagpor-
ten?"

Geert rud havde det, og det beha-
gede hende ikke; thi hvorledes skulde hun
advare den troe Yngling? At han atter vil-
de komme, det sagde hendes Hjerter hende.

Saa stod hun da i sit Kammervind-
ue, vaagen og ventende, bedende og bær-
vende, lige til Midnat. Tolbass er-
endelig fæben ben i en Krog, og snorker.

Matten var skien og klar. Den lange Hermann (et Taarn i Hofborgen) kastede sin Skygge langt over Borggraven. Torbisten brummer, og Bagtelen surrer i det høje Græs. "Ak! hvi føler jeg mig saa ængsteig vel!" sagde Waldemar lyttende og luvende. Brum fiære Torbist, sur fiære Bagtel, men brum og sur mig ikke min Elskede i Sovn. "Hys! Domkirkens Klokke slaaer Tolv. Rast op ad den stejle Klippevæg! Inden i mig Ungdom og Kiærlighed, udenfor den venlige Maane! til Højre Mod, til Venstre Haab! saa klavrer man op i Himlen.

Han klavrede, han snublede! Nu slagrede hans Kaardegehæng i en Tiern. Lad det slagre i Aftenvinden, saa skræmmer det Øren, som forfølger den elskende Pærke. — Han steg højere og højere op, nu reev en Green hans gule Ridderbams ita. Lad rives ita, hvad ikke vil hol-

de; saa bliver du Stodderen lidt, og tager
ger sødt om Kjærlighed.

Stakaandet arbejdede han sig ind som
opad, o vee! nu staa en Steen hans
sterke Haand! Lad kun bløde! Hjertet er
dog sundt og friskt. Velan! vi er ved
Maaske!

Bertold hører denne Naalen. Hjælp,
hellige Ursula! Hun rækker sin Svanehals
ud af Bindet, seer ængstlig efter Tof-
baff. Han snorker endnu; hans Næse
er skjult af det lange, krøllede, Haar;
maaskee opsnuser han ikke den dristige Kjæ-
rlighed.

Alt griber Waldemar den første
Gierdepæl, og svinger sig hastig op paa
Holens Svids. Ah! lyder det ovenfra.
Ah! lyder det nedenfra. Den varme
Sommerluft forde Elskovens Hvijsen fra
et Dre til et andet; dog desværre ogsaa
til Tofbaffes haarelfte Dre; det spida
sees og rejse sig, og kaldte Næsen til

Hjelp; flux skyndte Toibast sig ud af sin Sovestrog.

Den unge Ridder, hvis God var undgaaet Klippens skarpe Stene, ahnede det ikke, at skarpe Tander truede ham, og slog det høje Been modigen over Gierdet. Pludseligen fælde han sig ikke just lempeligen angrebet; forgiæves beskyttes han af sine stive Støvler; Toibastes Tand trænger ind i hans blodfulde Læg, den uheldige Yngling giver et uvilkaarligt Smerteskrig fra sig, han søger Blodet løbe ham varmt ned af Hoden; snart lader denne Helvedhund ham løs, for ved sit tordnende Vau, Vau at falde paa Husets Tolk; men saasnart hans Fange gjør mindste Bevægelse til at undsige, antaffer den ham med nyt Raserie, og holder ham fast.

Waldemar fik Tander og bider sig i Læberne, for at dølge sin Smerte. Intet Sværd ved Siden, ingen Dolk i

Beltet, ingen Knib i Pommien. Han rykker med Magt i nærmeste Gjerdepæl; Angest, Smerter, Forbivlelse forøger hans Kræfter, han rykker Pælen op, svinger den højt, og lader den centnertung falde ned paa Holbass. Strax trækker denne Landen ind, og tumler med Morderhyslen sem Skridt tilbage. Derved vandt Ridderen Tid, til at kunne svinge det sunde venstre Been efter det højre, og modigen springer han ind i Haven.

En ny haard Kamp begyndte nu. Holbass gif rasende løb paa ham, ikke agtende de mange Slag den fik, og da dens mandige Modstander i et Øjeblik svingede den beskyttende Kølle altfor højt, løb den ham ind under Armen, og greb ham rasende i Brynstet. Nu var der intet tilbage for den ulukkelige, forvovne, Elskovsridder, end at fælde Gjerdepælen fra sig, og at slunge begge sine nervesfulde

Arme fast om sin forbitrede Siendes haarsfulde Nasse.

Dog han var kun en halv Samson, og Kolbask en heel Love. Allerede gnavede den skarpe Tand i Baldemars Bryst, allerede randt Blodet udaf hans Arme, hans Kræfter forlod ham, han vakler, det fortner for hans Dine, han segner til Jorden — og den onde Time er kommen, da Kolbask ved en blodig, grusom, Død vil forevige sin gamle Herres indgroede Had og rasende Forbitrelse mod Yrksøls Familie.

Der ligger det blodige Offer under sin Elskedes Vindve! Med svingende Stemme skriger hun forgieves om Hielp; og i sin Angst river hun Haaret af sig. Det sidste Suk doer paa hendes Læber, hun stælvær tilbage, tumler henmod Døren, segner, og bliver asmagtig liggende ved Dørtærskelen.

Men hvad er det for et Udyr, af Skabning som en Bjørn, der springer op af Klippen, styrter rasende og fraadende over Holbæk, kaster ham til Jorden, som Stormvinden Forretræet, griber ham og bider ham i Struben, river hans Hud i blodige Klænger, lader den Overbundne ligge livløs, springer logrende til Waldemar, og slukker Blodet af hans Saar.

Hvem var den gode Mand, der hjalp som forbarmede sig? var det Ursula i en Bjørneskikkelse? var det Sanct Georg, Unglingens Skyspatron? — nei, det var Hollerbol, den troe Hund Hollerbol! der med Hundeomhed elskede sin unge Herre, og hvis Høimodighed i dette afgjørende Minut glemte alle de Ungl, som fortredelig Løne ofte havde tildeelt den. Den var, jeg veed ikke hvorledes, i denne Nat kommet paa den unge Eventyrers Spor, og havde eftersmuset ham saa længe, indtil den ved Klippens Fod

opdagede den majsommelige Stf. Hvad der
lykkedes hin ved Kiærlighed, det gjordes
muligt for Hollerbol ved Instinkt.
Han klattrede ham efter, og kom i rette
Tid, for at redde Ynglingens Liv.

Den troe Hollerbol skæer endnu
stedse og stikker den unge Ridders Saar,
der langsom kom til sig selv, og som op-
vaagnende af en søm Drom, befinder
sig, istedetfor i Gertruds Arme, imel-
løn Hollerbols Been. "Hollerbol;
hvor kommer Du her?" ere hans første
Ord. — Hollerbol logrer venlig og tiler.
Han brouter ikke af sine Handlinger; i det
Øieblik, den Overvundne udstrækker alle
fire, har den forglemmt den hele Kamp.

Waldemar seer med Forundring
Kjenden svømme i sit Blod, hvis sagte
Stønnen røber endnu lidt Liv. Og da
Ben Hollerbol mærker denne sagte
Stønnen, tager den ham endnu engang
fat, giennemvider Struben, ryster den

knurrende, og lader den falde. Da er-
farer Unglingen, hvem der havde reddet
ham, medens han af Afmægt var segnet
ned i Græsset.

Unglingen opløfter nu sine Vind-
truds Vindue staaer endnu aaben. Han
kigger, og seer dog intet; han lytter, og
hører dog intet. "Hvad kan denne Døds-
stilhed betyde?" Ja, Dødsstilhed er der
oppe; men i Huset bliver det muntert og
levende, man løber om med Bysene, man
staaer med Dørene, Portene knirke, Nag-
lerne rasle; Stemmer raabe, Stemmer
svare, først langt fra, saa nærmere og sidst
nærmere Dagsporten.

Alt trænger et Fakkelskin sig giennem
Portens Sprækker, den unge Ridder an-
seer det for Overmod at maale sig med
den hele Skare, især som faaret, krafs-
løs, uden Vaaben og Børge. Han sam-
ler altsaa sine sidste Kræfter, springer

over Hegnet, og Hollerbol bag efter.
 Derpaa gaaer det flux rask ned af Klip-
 pen: og nu ere de i Sikkerhed. Wal-
 demar lifter sig hjem, forbinder Saarene,
 saa godt han kan, kryber i Sengen, og
 Hollerbol faster sig for hans Gødder.

Matten er flion og klar. Vi, som
 rosligen see til paa Kampen, ville dvæle en
 smule bag Hegnet, for at erfare, hvad
 der endelig kommer ud af dette Hvirvar.

Alt aabner Baavorten sig. Tvende
 Svende træde frem med Gafler i Hænder-
 ne, med blotte Been og i bare Skjorter,
 den blege Frygt staaer malet paa deres
 Kinder. Indsvøbt i en Skindpelts følger
 Ridder Gert von Willingrade med
 et vældigt Sværd under Armen. Gruppen
 ridder langsom fremad, mistroisk kælende
 til alle Sider, Haaret rejser sig paa Ho-
 vedet af Svendene, og en kold Gysen
 gennemfarer deres hele Krop.

“Hielp, hellige Benedix! hvad er det? der ligger den stakkels Tolbass! Ganden har drejet Halsen om paa den.”

“Pos Hedninger og Moskovitter!”
 kandede den gamle Comthur. — Lys hid, I Svende! — Ja, det er min Tolbass! forslænget, Struben bidt over. Gud skaae os hi! det gaaer ikke rigtigt til! den fule Aand alene kunde bekæmpe min Tolbass.”

Han overrækker den nærmeste af sine Svende sit Sværd, kaster sig over det varme Liig, besøger det, rusker i det; forgiæves! Hundeshælen er faren ud! — Nu overlod han sig ganske til sin billige Smerte, Skindpelsen slagrede om hans nøgne Lænder, vild sprang han op, og brølede i Luften:

“O Tolbass! Tolbass! Bjørne, hundenes Krone, den Wellingradiske Grammes Stoltshed og Dyr! min Jagtsvend! min redelige Stalbroder! hvem skal nu

glad logre mig imøde! hvem skal nu engang byle paa min Grav! — Dølbast! Dølbast! du er død! hvor vil den gamle Hæder triumphere! hans Hollerbot har nu ikke længere nogen Medbeiler!”

Saa klager den nedbøjede Nimrod, og, overvældet af Smerte, river han Natbuen af sin skaldede Isse. Han gnider den imellem de knoklede Fingre med stive Blik paa det elskede Liig.

“Herr Ridder,” hviskede den af hans Svende, som stod ved venstre Side: “se i Været, Gud være os alle naadig! Dragen er flojet ind af Broken Gertruds aabne Vindue.”

Den gamle Herre opvagnede ved disse Ord. “Døve! den fule Mand har ogsaa sendt sit min Myndling. Op! op! maa skee et der Hjelp endnu!”

De stampede nu alle tre ind igiennem Porten op af Vindeltrappen, langs med den smalle Gang udenfor Frøkenens Dør. Pof! pof! pof! "Gertrud luk op!" Der bevæger sig intet. Pof! pof! pof! "Gertrud sover Du?" Ingen Lyd, intet Aandedræt.

"O vee mig stakkels gamle Mand! Djævelen har myrdet, hvad der var mig kjærrest! Tolpaff og Trude ere henfarne! Herfrem i Svende! henter et Jern, og brækker Døren op."

Svendene adlyde. Hængslerne knirke, Døren knager, et stærkt Godskød: og nu flyder den op. Der ligger den arme Pige endnu uden Samling ved Dørtærskelen, hendes blaae Øie lyser ikke, hendes Rionne Barm hæver sig ikke. Den gamle Onkel lægger sin Haand paa hendes Hjerte. "Det slaaer dog endnu. Kom med Vandkanden!"

Rundelig gyder han hende en Strom over Ansigtet, saa Vandet løber fra de blonde

Lokker ned paa Barmen, og strax aabner et dybt Suk de fast tilsluttede Læber.

“Hun lever! hastig med hende i Sengen! kald paa Kammerpigen!”

Kammerpigen kommer, Svendene gaae, Gertrud bæres i den varme Seng. Neppe har den bløde Duun snoet sig om hendes deilige Lemmer, saa løber det unge raske Blod igien som tilforn, Læbe og Kind blomstre i Rosenfarve, og det violblaae Øje aabner sig.

“Lever han?” er hendes første Ord: “Lever han, eller er han død?”

“Hvem, Barn?”

“Min Waldemar! Red! hjælp! riv Tolbask bort fra ham!”

Waldemar og Tolbask, hvad have de med hinanden at gjøre?”

“Af, fiære Onkel, red ham! er han endog Eders Stendes Son, saa er han dog et Menneske, og I bør som Christen vise Barmhjertighed.”

"Hvor er han da?"
 "I Haven, der er han flattreret op af Klippen."

"Nige, Du er ikke ved fuld Samling. Waldemar op af Klippen! Waldemar i min Have! og din gamle Dnkel skal lede ham ind i dit Sovre kammer!"

"Nei dog, nei! kun rive Tolbasse fra ham. Den ombringer ham!"

Der stikker noget under. Har Tolbasse anfaldet ham?

"O Gud! har jeg ikke seet hans Blod flyde?"

"Tolbasses Blod?"

"Nei! nei! den unge Ridders Blod. Lad mig selv komme ned!"

Hun vilde springe ud af Sengen; Comthuren griber hende ved Skuldrene, og trykker hende ned i Dynerne, som han vilde knuse hende.

“Djævelen,” raabde han flammende af Vrede, “har fort Waldemar herop giennem Luften, for at bedrage min Myndling, og myrde min stakkels Solbalsk.”

“Er Solbalsk død? nu Gud og den hellige Ursula være Tak!”

Dette Guf gif rigtig nok den gode Pige fra Hjertet, men man maa ikke sige alt, hvad der gaaer fra Hjertet. Den gamle Ridder rasede som en Tiger. — “Gud være mig saa sandt naadig i min Dødsstund, som Du skal poenitere derfor i en Dragt af Haardug.” —

Efter disse Ord stied han Kammerpigen foran sig, styrkede ud, og slog Skode for Kammerdøren uden til.

Med lange Skridt trampede Comthuren op og ned i sin Baabensal. Neppe oplyste Morgensolen St. Olai Kirkeetaarn, da streg han ud af det hvalvede Vindue: “Nu, dolf! sadle flux den Brune!”

Den Brune blev sadlet, Ridderen kom i Hast i sin Bædersams, omgjordede sig med Sværdet, forglemde sin Eggesøbe, og swingede sig, fastende paa den stampende Hest. Porten blev aabnet, Rytteren travede ud, Bøtteren i Kuppelporten lod Bindelbroen falde, Hestehoven dundrede. Den stolte Hingst vrinser i den friske Morgenluft, og bærer lydig sin hævnelystne Herre til det baltiske Havs Bredde.

Bøtterne rasle sagte, Maagerne flage om, Havne og Krager skrige, Bønderne fiøre til Torvs, deres Hjul knirke; den gamle Ridder er død. Ubevægelig, mørk, stirrer han frem for sig, kun i Jødderne er der Liv, thi den langttakkede Spore trykkes alt dybere og dybere ind i Hestens Ribbeen. Den Brune, uvant til sig Diltale, slaaer bagop, saa Sand og Vanddraaber ryge. Rytteren om Dreene, pruster og snyser, overfraader Bidselet, og slyber i Hast til de fromme Birgitte, Søstres Klosterport.

Her! raaber Rytteren, hi ere ved
 Maaler! rask springer han af, og binder
 den svedte Hingst ved Portens Ring.
 Derpaa trækker han i Strængen, een-
 gang, to gange, tregange. Kloffen In-
 der stærkt, dog bevæger sig ikke det
 mindste. Det var saa tidlig; de fromme
 Jomfruer drømte endnu om de Synder, som
 de vaagende maatte udsone ved Bønner.
 Den Utaalmodige trækker stærkere. "Jeg
 kommer strax!" skriger en sin Stemme.
 Og nu horer man Høglernes rasle, en
 lille tilgitteret Luge aabnes, et lyst Hoved
 lader sig see bag den, med røde hængende
 Kinder, venlig og velsødt. "Hvem der?"
 Inder Portnerens Stemme: "hvad er
 Ederes Begiering, frænge Herre?"
 "Agibare Jomfru, I vilde behage,
 at berette Fru Abbedissen, at Ridder Geert
 von Wellingrade, Comthur i Neval,
 staaer her ved Porten, og almoder om en
 Samtale med hende."

111 "Stränge Ridder," Eders Begiering
skal jeg strax efterkomme."

Ikke længe efter saa rasle Nøglerne
paa ny, Gitterluffet tilsluttes, og Porten
luffes op. "Gud være med Eder, stränge
Herre! Træd nærmere, og dvæl i Tales-
salen et Øieblik; Frue Abbedissen har strax
endt sin Andagt."

Abbedissen Elisabeth von Puggen-
husen traadte med ærbar Mine og afmaals-
te Skridt ind i Talesalen, med en velkø-
met lille spansk Hund under Armen. Eli-
sabet og Ridder Geert vare Naboebørn,
de havde kiendt hinanden, da de endnu
bleve kaldte, hun Frøken Pise, og han
Junker Geert; og Junker Geert og
Frøken Pise havde tumlet sig mangen de-
lig Sommeraften i det Grønne paa Borg-
pladsen. Men siden den Tid havde Alt
faaet en stor Forandring.

112 Efter de første Hverdagscomplimenter
begyndte Ridderen at udøse sin Nummer.

“Ærværdige Frue!” saaledes tog han til Orde: “J erindrer Eder vel endnu fra Eders Ungdomsaar den store sorte Murqui, som min salig Fader vogtede som sin Nieskeen, og som i hele Omegnen ikke havde sin Lige.”

Abbedissen. Jo, den erindrer jeg ret vel. Det var et vakkert Bæst, en Skræk for Bjørne og Ulve.

Comthuren. Ja! deri har De Ret. Dens Been hvile nu under en Høj af mine fædrene Godser, hvor en ung Eeg grønnes. Dens Dyder levede endnu til i Gaar i min vakre Dolbask, hvis Bæstefader den var. Nu er den hedensfaren, og dens Blod raaber om Hævn!

Abbedissen. Hvad kunne nogle stakkels Klosterfruer udrette i denne Henseende?

Comthuren. Hør mig. Min Søster Bertha døde, og efterlod mig en Datter. Hun har lagt sig efter en Knos,

der ved Nattetider sniger sig under hendes
 Binde. Der traf han min Guldask,
 og myrdede den. Da svor jeg højt og
 dyrt, Nigen skulde i en Dragt af Haar-
 dug gjøre God til sit Livs Ende! Derfor
 kom jeg her til Eder, ærværdige Frue, og
 min Begiering er: at I vilde for gam-
 mest Venfkab tage min usædelige Mynda-
 ling under Eders Opsigt, indspærre hende
 i et velforvaret Kammer, og efter over-
 standen Proveaar indvie hende til den
 hellige Virgittes Klosterfrue. Ridder
 Geert von Wellingrade sørger for
 Himmelbrudens Udstyr.

Ved de sidste Ord bevægede Fru Ab-
 bedissens Hage sig med huld Venlighed.
 Hun forudsendte et fromt Suk, og sagde:
 "Et Kammer er i Beredskab til at imod-
 tage det onde Verdensbarn. Insluttet af
 Laase og Mure, ved Hudflætning og Spræ-
 gen, ville vi med Sagtmodighed lære hen-
 de at forsætte Kiødet."

Comthuren. Besah, mit Erinde-
er fuldbragt. Nu raaber blodig Havn
mig tilbage til Staden; med mit Sværd
vil jeg indgrave Navnet Holbæk i den
unge Dyfolds Hjerter.

Abbedissen. Ikke Haardstrængel
Ridder. Lad den lille Paamindelse røre
Ederes saarede Hjerter. Havn sommer sign
ikke for en Christen; ikke heller maa man
hænge sit Hjerter til Creaturet.

Comthuren. I taler, I fromme
Frue, som I forstaaer det. Dog vadder
jeg, I vilde gebærde Eder meget ublid-
om — (her aabnede han Vinduet, og greb
den lille spanske Hund ved Hovedet), om
jeg kastede Ederes lille Yndling herud.

Frue Abbedissen modsatte sig, holdt sin
lille Hund fast indsluttet i sine Arme, og havde
intet videre at indvende. "I Aften bringer
jeg Eder min Yndling," var hans
sidste Ord, da han svingede sig op paa
den brune Hingst.

Nu travede han afsted. Vi ville imidlertid forføje os til Waldemars Sovestammer, og kikke ind giennem en Sprække paa Døren.

Solen stod allerede højt paa Himlen, da den unge Ridder, gabende og strækkende sig, opspilede Minene; den forgangne Nats Hændelser svævede som en Fæberdrøm for hans Hufommelse. En rolig Søvn havde vederqvæget ham. Han sprang hurtig op fra sit Straaehynde, vaskede og salvede sine Saar, og begyndte munter at flæde sig paa.

Da han saaledes stod for Windvet, og nynnede en munter Kiærlighedsfang, traadte en Svend ind, som bar paa Armen det Wellingradiske Vaaben. Stærk slog Unglingens Hjerter ved Synet af ham. "Guds Fred! hvad bringer du mig?"

Svenden. Jeg er sendt fra min ædle mandhaftige Herre, Ridder Geert von Wellingrade, Comthur i Reval, til

Ridder Waldemar von Yrhol, ham
Gud fordomme!

Waldemar. God din Herre Dig, at
tale saaledes?

Gvenden. Ord for Ord saaledes.
Du er — saa siger den strange Herr Com-
thur — Du er som en Røver ved Midnats-
tid trængt ind imellem mine Mure, har for-
ført min sædelige Myndling, og dræbt min
Eolbask.

“Du har løjet, og atter løjet,” kreg
Waldemar, hvis unge Blod flux be-
gyndte at koge. “Forbandet være den
Klaffertand, der vover at sætte den mindste
Plet paa Groken Gertrud von Scha-
renbergs Ære! Den vil jeg bevise med
Pantse og Sværd, ved Dag og ved Nat,
at han er en fiændig Løgner!”

Gvenden. Herr Ridder, jeg talde
efter min Herres Ordre, og kaster Eder Strids-
handsken for Guden. I Middagsstunden vi-

der Ridder Geert til Sandbjerget udenfor Staden.

Waldemar, hvis blussende Ungdomsild dæmpedes af de gamle Ridderstikke, satte sig med Anstand, tog Handsken op, og sagde sindig: "Har Du intet videre at sige?"

"Intet."

"Gaa gaa med Gud! Min Hilsen! Jeg skal komme."

Evenden gik ned ad Trappen, og Waldemar op ad den til den gamle Ridder Sorgen. "Fader, jeg skal i Dag staaes i en Evkamp."

"Gaae i mit Rustkammer, og vælg Dig et godt Sværd."

Waldemar havde Døren alt i Haanden, da den Gamle raabte: "Et Ord, min Son! hvem er din Modstander?"

"Ridder Geert von Wellingrade."

"Comthuren?"

“Just han. Jeg elsker hans Vindling, og det vil han ikke lide.”

“Det gjør han ret i.”

“Jeg har i Næt under hendes Vindue begjært at holde en sædelig og venkabelig Samtale med hende; der har hans Tølbass overfaldet mig.”

“Nu? jeg haaber, Du har lagt den?”

“Uden Waaben og Værge kunde jeg ikke faae Bugt med den; men vor Hollerboll —”

“Vor Hollerboll? hurtig! hvad videre?”

“Den har bidt Tølbass ihjel.”

“Tufhei! Du bringer mig et glædeligt Budskab!” Han sprang op af Stolen, og trykte ham efter to og tyve Aars Forløb forsiegang igien i sine faderlige Arme. “Har jeg ikke altid sagt, at Hollerboll er en ganske anden Hund, end hiint dørste Bæst?”

“Hvad videre, fiare Son? Har Cymthuren sendt Dig en Udfordring?”

“Nu nys gif en af hans Svende fra mig, der efter mange Forhaanelser kastede Handsken for mine Fodder, og bestemde Midnagsstunden til den Dvekamp paa Sandbjerget.”

“Saa drag hen, min Son! tag det bedste Sværd, udaf mit Rustkammer, den bedste Hest udaf min Stald; og vender Du seirende tilbage, saa skienker jeg Dig begge.”

Waldemar gif sig og væbnede sig, og da Klokkeren slog Tolv, da trampede Hestehoven alerede paa Sandbjerget bag om Neval, hvor nu omstunder Beien fører til Vernau. Ved sin Høfte hang han et bredt og kort Sværd, paa Spidsen af hans Lanse vaje de en blå Faner; hans Stammes Vaaben, to Stridsøyer og en Krone vare indvirkede deri med Guld. Han havde opslagen Visir, Ansigtet vendt mod Staden. Porte; utaalmodig stampede hans Hest i Sandet.

En sort Fiæderbust bebager sig alt bøl-
geagtig over Broen, en Nyttet i Harnisk
nærmere sig i fuld Galop. Nu synker han
ned i Dalen, nu Huler den Hoi ham for
Niet; her er han forsvunden, hist kommer
han efterhaanden igenstilidne, rasst traver
Hesten i den dybe Sand, og hvor Heien be-
dækkes af det Grønne, der flyder den frem,
fettelig berørende Grasset. Nu er det
Nu see Ridderne hinanden skift i Qind-
ne, og rasst er begges Visir stuttede. Allden af
opholde sig med foragtelig Nedslid, fare de
forbittrede mod hinanden, og Pantserne bræk-
tes, Splinterne hvine i Luften, men ingen
af dem vakler i Sadlen. Behændigen giøre
de sig lose af Stigboilerne, springe ned,
trække Sværdene, og det blanke Jern glimrer
i Soelstraalerne. Dert som Hagl vanker Slag
paa Slag, saa Harniskerne flirre, i Hjelmer-
ne Bugler, i Sværdene Skaar; alt trættes
Almen, alt bliver Handedrættet skaffet, men
endnu flyder ingen Draabe Blod.

mod Waldemar, stolende paa sin Ungdomskraft, seer nu et gunstigt Øieblik, springer den gamle Ridder ind paa Livet under hans Sværd, omsnoer ham med begge Arme, som Hærskuldes engang omslængede de hedske Kæmper, og kaster den kraftløse Ddning til Jorden.

“Gjeldte Anegt!” skriger den gamle Comthur, væltende sig i Sandet. Den unge Ridder trækker sit Sværd paa Modstanderens Byst, og sætter ham Sværdet for Strubemand i Thot. “Dit Liv er i min Magt, jeg skænker Dig det. Gorglemst og tilgivet være Spot og Forhaanelse; men giv mig din Myndling til Hustru. Gør skalk hun blive druknet i Østersøen, eller blive skriet ned af Klippen fra sit Kammervindue!”

“Jeg tørster ikke efter dit Blod, thi det flyder ogsaa i Gårtruds År. Dog sværger jeg Dig ved Gud og min Ære! jeg

"giver ikke slip paa Nigen. Jeg er som
 Du, Adelsmand og Ridder, ogsaa har
 Himlen rigelig velsignet mig med Guds;
 "hvad har Du imod mig og min Slægt!"
 "Da Valdemar seer, at hverken
 Fornuft eller Magt kan formilde Comthuren,
 springer han op, svinger sig paa sin Hest,
 stræber afsted, og lader den Trodsige ligge.
 Med megen Møje reiser sig endelig
 Comthuren op af Sandet, søger bestæmmet
 sit Sværd, og stikker det med en Sed i Ste-
 den. Alsmægtig Havn foger i hans Barm,
 — alsmægtig? nei, han finder endog uden
 Sværd Vej til Unglingens Hjerte; thi neppe
 er han kommen tilbage paa sin Borg,
 saa lader han strax spænde for sin gamle
 Vogn; Broken Gertrud maa tilføje
 sit Ansigt, og medbræses i kassen, uden
 Bevidsthed, og kastes paa Vognen — og rask
 far den afsted over Stof og Steen, den
 gamle Morbroer traver bagæfter, hendes

Jamren og Sufferen rører ham ikke; branten
 Tavshed tillukker hans haarde Hjerter.

Den ulykkelige Pige! hun veed ikke
 endnu, hvilket Uvejr der skal morkne hendes
 Ungdoms Vaar. Gertrud mener, man vil
 føre hende til sin Morbroders Landgods, et øde
 Sted ved Peipussøe, beboet af Orne, Maager,
 Bjørne, Ulve og Elsdyr, vaadt og koldt,
 omkrygget af gamle Kyrrer; og at hun der
 skal hensørge sin Ungdom, indtil Kierlighed
 forløser hende. Thi Waldemar er tro,
 det siger hendes Hjerter; sikkerlig! sikkerlig! han
 vil engang finde Middel til at drage hende ud
 fra hine Kyrrers Skygge frem til Kierlig-
 heds Soelskin.

Allerede dreier Bognen af paa venstre
 Haand fra Vejen, Hestene trække møjsom op
 af den stejle Høj, hist ligger Marienthal;
 hastig rulle Hjulene ned ad Høien. Per! der
 staae de udenfor Porten. Det venlige tykke
 Hoved med de røde hængende Kinder staaer
 alt paa Luur, Skoden klirrer, Porten kna-

ger, Søster Agathe valtrer frem, maaler den tilflorede Pige med nysgierrige, talende Bine, og modtager Slogtofferet.

“Ved her for dine Synder!” siger den gamle Comthur, og uden at byde Farvel, vender han Hesten. “Min Hilsen til Frue Abbedissen!” Nu farer han afsted, og med ham forlader Haabet Gertrud. Den ullykkelige Pige vakler ind i Talesalen, og segner osmægtig ned.

Elisabet von Puggenhausen lader sig see med sin lille Hund under Armen, og fire til fem bedagede Søstre. Med sødmødig, fromme, glatte, Ansigter, og en Stemme fuld af Salvelse, holdt de for deres Offer, Iam en skønne, lang og bred, Sermon over Verdens Forsængelighed, den syndige Elskov, og Gensomhedens Lykke. Men, da de kraftfulde Trøstesord ikke forskaffede Gertrud nogen Lindring, ledsagede man hende ned i sit Kammer, og anbefalede hende Bonnen. Hun fandt en liden Seng, Bord, Stool og

Crusfar, det var alt. Man lod den Poesiterende alene med Gud og Walde mar.

Et veltilgittret Bindve vendte ud til den skummende Østersøe. Paa højre Haand, ganske nærved, laae en underjordisk Gang, stille og gyselig, paa hvis Rng en kold Vind overstrøg det magre Græs med den hvide Sand. En Krage sad paa et udgaact Træ og kreg, Nonnerne sang i Kirken, og Dødsningehret pikkede i Væggen.

Lad os forlade den arme Pige, den Ulykkelige er helst alene. Vi vende tilbage til Staden, hvor det hundredtungede Rngte allerede hvissende frembar fra Dre til Dre den Efterretning: at Froken von Scharenberg skulde være en Birgitte-Nonne. Det natlige Eventyr, rigelig udstaffet med Tillæg, gik fra Mund til Mund: de gamle Matroner ved Spinderocken korsede sig, og snakkede meget; de unge Piger ved Bæverstolen bleve røde, og sagde intet; de ade-

lige Junkere stak Hovederne sammen, og sagde: ih, det er Skade!

Waldemar var ikke den sidste, som fik denne sorgelige Tidende at høre; En tjenskfærdig, gestæftig og snaksom Tante bragde ham den saa frisk, som hun selv havde faaet den. Om han græd eller bandede, fortæller Kroniken ikke noget om. Formodentlig gjorde han begge Dele, som det sig bør. Næste Morgen ganske tidlig maatte hans Svend sadle hans Stridshest, han væbnede sig, og reed ud — hvorhen? det vidste ingen. Først længe efter erfarede hans Fader, at han havde foretaget sig et Tog imod Moskovitterne, og fægtede, under Nowgorods Fahne, for Forsten Mojaisk, som Czar Wassili Wassilewitsch havde fordrevet til Plesland.

“Af!” udbød den gamle Ridder Jørgen: “naar han kun bringer Hollerbol sund tilbage!” Thi Hollerbol var trolig fulgt med sin unge Herre.

26 Comthurens glædede sig, og Bertrud saae med slum Angest Enden paa sit Proveaar imod!

Dolbask og Hollerbol! I Helte i denne sande Historie! hvorfalde have troet, da eders Fru Moder fastede jer i en Krog af Skalden, at engang for eders Skyld en Hovne skulde græde censom, og en Riddere sægte imod Moskovitterne?

Ja, hun græd et heelt, langt, Aar, den skæffels Bertrud! og han kæmpede et heelt, langt, Aar, den kiefte Waldemar. Hun kom aldrig i Guds frie Luft, han kom aldrig inden for sine Vægge. Hun kæmpede mod Satan med Bøn, han kæmpede mod Moskovitterne med Sværdet; men hverken Satan eller Moskovitterne kunne sejre over Kiærlighed. Den fulgde med Bertrud for Bedeastaret, den tumlede om med Waldemar i Felten.

Nei, længere kan den unge Helt ikke udholde Traaskælsen. "Kom, Hollerbol!

vi drage hjem." Saa udbrod han da
 et Aar var henrundet. "Under Klosters
 murene vil jeg bygge mig en Hytte, ved
 Kroppens Spøgelse med Vidsteflag vil jeg
 tilkæmpe mig Helligheds Rygte, og saa
 tude Kloffen lyder til Hora, vil jeg iblandt
 hundrede Stemmer lytte efter min Piges
 Englestemme, indtil Dødsloffen engang
 forkynder: den stakkels Eremit har endt
 sine Lidelser.

Saaledes sværmede Ridderen paa Hjem-
 rejsen. Høderverdige Saar vare hans
 Riddersold. Hest og Hund robede ligesom
 deres Herre, ved Magerhed, at de ikke
 havde lagt paa den doorne Side.

Merede saae han langtsaa sin Fædre-
 stads Taarne, paa højre Haand i Dalen
 laae det stejle Kloster; bestraalet af Af-
 tensolen. Paa Toppen af Paksbierget holdt
 han stille, med ubeskrivelig Rørelse skuede
 han ned, og en Taare faldt paa hans
 Jeruhandste. Jorddybet i en Samtale med

fig selv, blev han i Hast vækket af en forvirrende Lummel nedensfor. Han aabner Vindene og seer, Unga og Gamle, til Hest og til Vogns, Riddere og Svende, Bruer og Grofener. Den hele Landevej er flult, det vrimler i Dalen som i en Myretue.

“Hvad er paa Gærde? Hvilken hellig Fest holdideligholdes i Nat?” Under disse Tanker sætter Waldemar ned af Bierget, og spørger det første Fog, han støder paa: “Hvorfra? hvorhen? hvad skal der skee?”

“Vi drage til Klosteret Marienhal, der skal i Morgen ganske tidlig en Nonne indklædes.”

“En Nonne? og hendes Navn? —”

“Grofen Gertvud von Scharenberg.”

“Gud i Himlen!” mere formaaede han ikke at flamme. Uden Sands og Samling rider han fremad: og den, der bliver hans fivte Dø, hans Aug-

blege Ansigt, bær igiennem den aabne
Dør, uden undviger ham, og seer frøgt
som efter ham, som vilde han spørge:
hvad er hændedes den Mand? Saaledes
kom han ind i Staden til sin Faders
Gaard.

“Guds Fred, Fader!”

“Guds Fred, min Son! Hvor kom-
mer Du fra? Du seer ilde ud. Du har
vist lidt megen Nød og Mangel?”

“Der, Dreng, tag min Hest. Lev
vel, Fader!”

“Hvorhen, min Son?”

“Waldemar er allerede borte; han
løber op af en Gade, og ned af en an-
den, og samler sine Krigskamerader. “Brø-
dre! Vænnere! jeg forlanger en Hiddertje-
neste af Eder; aflaae I mig den, saa
styrter jeg mig i Vandet!”

“Forlang, fiære Baabenbroder! hvil-
kensomhelst Tjeneste du vil — vi ere be-
redte til Skiemt og Alvor.”

„J kender den ædle Pige, som jeg elsker. Uden mange Ord, seer mig i Ansigtet, der har Angsten frebet mere, end jeg kan sige. Hun skal i Morgen indvies til Monne. Brødre! hjælper mig at redde Jomfruen! Jeg kan hverken leve eller døe uden hende. Troe ikke, jeg er seig, fordi J see mig græde. J veed dog nok, at Moskovitterne have sølt mit Sværd. Vel troede jeg, at glemme Pigen, og tumlede mig tappert om. Din Kiærlighed, sagde min Fader, sidder i dit varme Blod. Ak! mit varme Blod har flydt ofte, men min Kiærlighed bliver altid lige hæftig. Derfor, kiære Vaabenbrødre! hjælper mig at befrie hende, at jeg kan giøre hende til min Hustru; saa skal mine Børn engang nedbede Guds Velsignelse over eder.”

Hvad han talede, har jeg fortælt eder; men hans angstfulde, blege, Ansigt, hans Kiælvende Stemme, hans halv tilbageholdne Lærer, hade mere rørende end

Ord. Unglingerne lsteode rundt om ham, Naturens Veltalenhed virkede kraftig.

Korte og tavse gav enhver ham et nordisk Haandtryk, som de vilde sige: Du forstaaer os. "Lad os samle os en Time for Midnat udenfor Jorgen von Yrkøls Huus," sagde Knud von Ulfvenstjold, "vel forsynede med Waaben og Værge. Enhver bringe en Svend med sig, der bær en Stige. Op Waldermar! vær munter og ved godt Mod! Inden Dagen græber, er Gertrud din."

De raske Unglinger skiltes ad, og enhver ilede hjem, for at ruste sig til Eventyret. De holdt ogsaa alle ærligen Ord. Ved det aftalte Klokkeslet vrimlede det paa Gaden under Jorgen Yrkøls Vinduer af Everd og Stænger, Stiger og Brækjern. Naboerne kikkede igiennem Luger og Vinduer, og sagde: Gud frie os! hvad skal det betynde?

Imidlertid blev Tiden det væbnede Sel-
 skab næsten for lang; thi Hovedpersonen ide-
 res Forbund, Waldemar, lod sig ikke
 tilkynde. Hvor bliver Du af, unge Helt?
 er Din Glæmme udsøkket? Har Du for-
 glemt, at Gertrud om saa Limer for-
 måles med en Brudgom, som ingen jor-
 diske Magt kan rive hende fra? Her ned!
 her ned! de haandsætte Svende vente. Til
 Hest! alt har Hanen galet Midnatstimen.
 Al! omsonst! — Unglingen vrider sig
 grædende og tænderstærende paa et Straaer-
 bundt i en dyb Kielder. Der kastede hans
 haarde Fader ham ned, da han af den for-
 ælfede Ubesindiges Mund hørte det fiæffe
 Anslag. "Lig der og jamre dig til i Mør-
 gen, indtil Alt er forbi."
 Med dobbelte Skoder forvarer han
 Jern-Døren, sliger op, aabner Bindvet,
 seer ud, og siger til den nedefor vræmlende
 Mængde: "Ridder Waldemar von Yr-
 kol formelder eder sin Hilsen, og takker

for eders adde Billed. Men da hans raske
Gind har affølet sig, og Stændselen afset
Kirkerob svæver ham for Døen; saa beder han,
at enhver vilde drage rolig hjem og lægge
sig paa sit Dø. Med disse Ord slaaer
han Vinduet op, og Lykene i Huset slukkes.
Næsten under Staaende og gale med aabne
Munde op til de mørke Vinduer, og dræ
ene spørger den anden: Hvad skal det be
tynde? — Da nu Alt bliver stille og roligt,
og efter en halv Time endnu! Ingen
Baldemær kommer til syne; saa udsluk
kes endelig Eaflinodindehedens svage Lampe;
de vakre Svende adspredte sig, og forsvandt
efterhaanden, som Gnisterne i et Stykke
opbrændt Vapst.

Hvilken Engel redder nu den hjælpeløse
Pige, der i hant eensomme Kielder kæm
per imellem Liv og Død! Alt er Gæren ud
spændt, til at afmeje hendes Gilde. Naar
alt er de levendes Grav aabnet under hende
bede Gødder.

Den hele Dag til langt ud paa Natten havde i Klosteret Alt været i Bestærelse; Kirke og Korsgang blev pyntelig fejede, brodeerte Tæpper hangde over Altarene, Helligbillederne kostelig paaflædte, Choret smykket med friske Blomster, og Alt paa det prægtigste udstaferet til at modtage den festlige Morgen.

Nu var det mørkt Nat, og kun Ny-maanen tittede undertiden frem giennem Skyerne, hvilken en Stormvind drev fra Norden til Syden. Skyerne syntes at flygte hurtigt bort, for at undgaae Morgens Skonne, og Østersøen hylede ved Gertruds Binde.

Stakkels Gertrud! med blege Kinder stuer hun lop til de sorte Skyer, og onsker at undløbe, ligesom hine. Borgeæves Haabet er vejet fra hende. Haabet betraadte aldrig en Klosterports Dørtærskel. "Frels mig! frels mig, Gud! thi du alene kan frelse mig!"

Denne forte, inderlige, Bøn fra det be-
angstede Hjerte: "Frels mig! frels mig,
Gud!" frængde igiennem Jern, Stænger
og Laase, igiennem Storm og Skyer, op til
Borbarmerens Throne! —

Men hvilket klart Skin kommer der
ikke frem fra hiin underjordiske Gang uden
for Klosterporten? en hvidagtig Ild, lig
Mælkeveiens Lindren, skinner tilbage fra
de øde Stene. Og i Stormvinden hø-
res en melodisk Stemme at lade sig
høre, halv Klage, halv Sang, veemodig,
men vældig rokkende.

"Ak! hvem der var paa hiin Side
blandt Vænderne! hos Mennesker er ingen
Hjælp! Men der er Laase og Skoder, og
svag er en Piges Arm."

Styrk Troen paa ham, som formaaer
at løse de Baand, med hvilke han fædede
Soel og Maane til Firmamentet. Hvad er
Laas og Skode! hvad ere Vægtere og Mure!
Troen jævner Bjerger, og udtørre Haver.

Den blege Pige vakler i Fortvivlelsens
 Folge hen til sit Fængsels Dør. I den lan-
 ge øde Korsgang sofer hun sig for langs
 Vægen, og hendes Hjertes Banken lyder
 højere end hendes Fodtrin. Nu har den
 skælvende Sigtning naaet Klosterkirken. I
 Graastand straaer der hende en lille Lampe
 imøde; den brænder forved Guds Moders
 Billede. Gertrud nærmer sig frygtfuld,
 hun knæler, hun beder, hendes Siæl op-
 løfter sig. Skynd dig, skynd dig, skækkels
 Pige! snart vil Klokken falde til Høra!

“O det er saa mørkt! tilgiv, hellige
 Jomfrue! Kirkeranet.”

Hun tager Lampen, som hænger i en
 Selvfærd forved Maria's Billede, men i
 dens Sted lægger hun paa Altaret et Guld-
 armbaand, og gaar — hendes Haand zitterer,
 og Rosekrandsen og Lampens Flamme zitter
 med.

Nu er hun nær Klosterets Dør; dog
 hvo aabner hende Laasen? hvo flyder den

stærke Skode fra Vorten? Gud! dine Engle
ere i Pagt med den flygtende Ufkyld. —

Den tykke Søster Agathe har Da-
gen tilforn løbet saa mangen god gang hist
og her, har med kiødfuld Arm saa ofte
fludt Skoden fra og til, ledsaget de Kom-
mende op, de Vortgaaende ned, saa at hun
om Aftenen uafklædt sank udmattet ned paa
det haarde Beje, og hendes stærke Snor-
ken lod alerede langt fra Gertrud imøde.
Ved Siden af hende laae det uhyre Bundt
Nøgler, som Cautionister for de himmelke
Brudes Andfæthed og Gudsfragt.

Gertrud greb Nøglerne og støj til
Vorten. Men der ere saa mange Nøgler,
hvilken er den rette? Hvo leder hendes
Valg, at hun ikke skal prøve een Nøgle efter
den anden, Nøglen til Haven eller Kielderen,
til Sakristiet eller Madkøbet? Hvo afværger, at
deres Raslen og Klingren ikke skal vække den
sovende Agathe, at hendes nervøfulde
Arm ikke skulde gribe den frøgtomme Slugt

ning? og hendes affingrende Skrig bringe
 det hele Kloster i Rørelse. Der staar den
 hulde Sang og bærer sin Frihed i den staa-
 vende Haand, men Frygt og Hastværk for-
 virrer hendes Sandser. Dog forsag ikke!
 goddædige Mænd! omhvær Dig! Paa
 Lykke og Fromme gjør hun Forsøg med den
 første den bedste Nagle — og ikke forgæves.
 Endnu et Minut — Låsen er oplukket! ...
 endnu et halvt Minut — Skoden er faldt
 fra — hvor staaet den er, og den er
 i den Porten springer op! Stormvinden sur-
 fer hende imøde! Støret slagrer! det blonde
 Haar flyver høit i Veiret! men Lampen, som
 brændte for Guds Moders Billede, udsluk-
 kes ikke. Og den er den eneste, som
 i den Kun faa Skridt derfra er Indgangen
 til Mændernes Huse, den underjordiske Gang.
 Men af! hvor blev det klare Skin, der
 straaede hende imøde, da hun græd ved
 Gitteret? hvor blev den hjertesorende Kla-
 gesang, der toned hen mod hende? Alt er

blevet mørkt og stille, kun Østersøen kæmper med Stormen, og dens brusende Bølger synes at tilhyle den forfulgte Selvmords usalige Tanker.

Udmødig staaer hun der, hendes Ansigt ryste, hendes Tænder klapre feberagtig, Lampens Flamme vifter i Vinden, og nu er Luen hvert Øjeblik nær ved at udslukkes. Klosterporten, som staaer aaben, staaer Drakvinden med Magt pludselig i Paas, et Slag saa hestigt, at det kunde forstyrre en Død i sin Sovn. Den tykke Søster Agathe vaagner, famler forskrækket efter sit Nøglesnippe, og savner det. Hun farer op. — Saaledes foer Samson op, da han med Tabet af sit Haar saa sig berøvet sin hele Styrke. Korskgangen gav Gienkyd af hendes vedholdende Skrig, Abbedissens lille Hund bjeffede, Fru Abbedissen selv vaagnede, og lod Klokkerne lyde, Søstrene skyndte ud af deres Zeller, forglemte Ave Maria og Underkloffe, og nogle løbe til Choret, andre

til Refektorium; Kirkevinduerne bleve op-
lyste, Lykene vandrede giennem alle Zeller,
og snart erfarede man i Gertruds Zelle
— at man der søgte forgiaves.

Fru Abbedissens Næse funkede af Nase-
rie, hendes røde Næse forvandlede til en
blaa. Den tykke Søster Agathe vilde
skjule sig, men der var intet Smuthjul for
hendes Corpulenz. Fru Abbedissen tildeelte
hende egenhændig et Forsmag paa densøsterlige
Eugtelie. Klokkerne dundrede, Portnerffen
vrælede, den lille Hund gjoede. Forglem-
mende al Tugt og Belansthændighed, vilde
den hele Hiord af fromme Saar styrte
ud af Klosterporten, da man uden Ban-
skelighed beregnede, at Gertrud i det-
te Vær umulig kunde være langt borte.
Men af! en ny Ulykke! Vinden havde slaa-
et Porten igien i Laas, og Gertrud ta-
get Nøglerne med sig. O vee! ikke engang
en Morgendris var der til den tørstige Abbe-
disse, thi ogsaa Kiældernøglen var borte.

Saa moetsomt, fiære Læser og fromme Læserinde, alt dette maa synes dig; saa ængstelig bemærkede derimod den arme zittrende Gertrud Skriget og Alarmen i Klosteret; og da der nu endog blev dundret paa Vorten, da hun hvert Øieblik frygtede for, at blive greben (thi at Nøglerne laae hos hende i Græsset, havde den frygtsomme Pige forglemt); da overveiede Menneske frygt Frygten for Aander, hun gjorde det heilige Korsets Tegn paa Bryst og Pande, og traadte med den brændende Lampe rast ned i Hulen.

Med ethvert Trin formindskes hendes Frygt og forøges hendes Mod. Ingen kald Haand farer hende over Nøggen; ingen giftig, men en let, Luft omsvaaver hende, og et usynligt Væsen synes sagte at aande i Nærheden af hende. Hun dvæler paa det sidste Trin, løfter Lampen højt op, fluer bange til den mørke Graaand, og beder højt: "O gode Aander, som beboe denne

underjordiske Gang, viser eder hjælpssomme
mod en forladt og forældreløs Pige der bøn-
falder eder om Redning!"

I en lang Graastand toner atter den
yndige, vermodige Sang! I en dunkel Dyb-
de tindrer atter pludselig et mildt Lys. Og
altid klarere, altid nærmere, tindrer Lyset
og toner Sangen; og altid nærmere, altid
klarere, omsvæves Gertrud af det malk-
hvide Skin. Nu samle Straalerne sig, og
danne pludselig en quindelig Skikkelse, i en
Birgitte Nonnes hvide Dragt. Forklaret
Skønhed, evig Ungdom, omgiver dette
Billede, og overjordisk Smilen hviler paa
dets Læber, et himmelsk kiærlighedsfuldt,
tillidsvækkende, Blik kaster det paa den
hulde jordiske Skabning, som forskædet fol-
der sine Hænder for Aanden.

"Frygt ikke!" saa taler en sed Stem-
me: "træd nærmere, Gertrud von
Scharenberg. Dit Hjerte er reent,
de gode Aander ere dine Søstre. Vær mig

velkommen i denne gyselige Vaaning, hvor-
hen Ungdoms Ubefindighed og Elskov forvii-
ste mig for mange Aar siden. Vær mig vel-
kommen, Du min Befrierinde!”

Saa taledes Manden, bøjede sig blis-
delig ned, og med sin Mund berørte Ger-
truds Pande. “Tag dette Fredskys, og
fat Mod til at see ret paa mig.”

Paa eensgang forsvandt al Frygt,
Gertrud føler sig let og fri, og med be-
skeden Frihed betragter hun Mandens skin-
nende Ansigt.

“Følg mig! vi have en lang Gang at
giøre. Ved en Fortælling om mine Tildra-
gelseser vil jeg forforte Dig Minuterne.” De
vandrede ned ad den mørke Gang, og Man-
den begyndte sin Historie saaledes:

“Jeg hedder Hede vig, er en Døt-
ter af Familien von Jungingen. I
mit sextende Aar saae og elskede mig den
unge Ridder Eurd von Schlippen-
bach. Fattig paa Lyffens Gode, rig paa

Kiærlighed, vandt han mit Hjerter. Vi tilstod hinanden vore Ønsker, og min Moder vidste vor Kiærlighed. Hun var en fornuftig Kone. Curd, sagde hun, maa ud i Verden, hans Sværd maa ikke ruste i Skeden, han maa under Guds Varetægt tilkæmpe sig et Levn; men er han det ærligt, vil han komme tilbage og føre dig hjem som Brud. Du er endnu ung, og han kun saa Aar ældre; saa kunne I vel endnu vie noget, hvis det er eders Alvor."

"Han var fornøjet dermed, og jeg lod ham drage bort. Ved Afskeden laade min Moder selv vore Hænder i hinanden, og hendes Taarer fald med vores. Han trykde det første Kys paa mine Læber, og jeg gjengjeldte det. Han satte en Guldring paa min Finger, og forsvandt."

"Dele Aar sad jeg ved Spinderockken, og vædede Hørrer med mine Taarer; thi der kom intet Budskab fra min Curd. Lever han? eller er han død? har han forglemt

mig? — Men han er ædel og brav, vær ro-
 lig Barn! saaledes trøstede min Moder mig,
 indtil Døden, efter tvende Aars Forløb, rev
 hende ud af mine Arme. Der stod jeg alene
 tilbage med min Kiærlighed og min Kun-
 mer, uden Raad og uden Trost. En ung
 Pige, som mistet sin eneste Moder, har mistet
 det Kosteligste paa Jorden! En gammel
 Tante tog mig i sit Hus. Jeg agtede hen-
 de, men min barnlige Tillid havde hun ikke.

Der meldte sig mange Friere, men end-
 nu stedse holdt Guld-Ringen mit Hierte
 bundet; endnu stedse glimtede en svag Gnist
 af Haabet. Jeg afviste dem alle.

Engang indbød man os til et Gæst-
 bud, som vor Naboe, den gamle Eppinghu-
 sen, gjorde, for at høitideligholde sin Søn-
 Tilbagekomst, der i fjerne Lande havde dræ-
 get omkring paa Eventyr. Den unge Rid-
 der fortælte meget, om hvad han havde
 seet og hørt, iblandt andet ogsaa om Her-
 tug Leopold af Østerrig, hvorlunde han

udtog mod Sveizerne, og hvorkunde han
tilligemed syv hundrede Adelsmænd blev sla-
get ved Sempach. Der, sagde han, faldt
ogsaa vor Landsmand Eurd von
Schlippenbach.

Jeg segnede. Man bar mig hjem i en
Bærestoel. Jeg faldt i en hidsig Feber.
Dag og Nat stod den blodige Eurd for
min Seng. Længe kæmpede jeg med Dø-
den, og da endelig min Ungdom sejrede
over Sygdommen, gjorde jeg det Veste, at
blive Nonne. Beemodig, glad betraadte
jeg dette Kloster, med Utaalmødighed saae
jeg Enden paa Prøveaaret imøde. Den
kom, jeg blev indflædt. — O uforfælige
Skæbne! Morgenen efter kom Eurd von
Schlippenbach tilbage. Ved Sem-
pach var han vel bleven stærkt saaret, men
endelig dog kommet sig. Paa Kiærligheds
Vinger fløj han til sit Fædreland, og fandt
sin Hedevis — som Nonne.

Hvorledes skulde jeg Kildre Dig hans

og min Fortvivlelse? Hine Mure bleve mig til Helvede, min Bon blev Synd, og næsten var Hjertet villig til at bryde Labernes Gæd.

I hine bitter-søde Dieblikke, da jeg i Taleværelset første gang igien saae min Eurd, vaagede ingen god Engel over mig. Jeg var beredt til Alt, hvad Kærlighed kunde gjøre muligt, og for Kærlighed er intet umuligt. Eurd, tilligemed en tro Svend, legyndte med uroffelig Standhaftighed det Kæmpeværk, at grave denne underjordiske Gang. I fire Uar grov de begge Dag og Nat, indtil de fuldendte det Ubegribelige.

See Giertrud, over os er Havet, og under os er Klippegrund. Af! mig rørde den Trofskab, der undergrov Hav og Klippe. Med Guld og gode Ord bestaf jeg Portneriken, at hun hver Aften luffede Klosterporten op for mig, og jeg forglemde hver Nat i den Elskedes Arm mine Helligheds-Pligter.

Min Sælsbaand veeg fra mig, min
 Ufkyldigheds-Engel græd, — vi faldt —
 og hin græffelige Time var tillige vor
 Dødsstund. Vore Sjæle faldt sig for en
 Dommer, der med mild Alvorlighed fa-
 stede sit Blik ned paa os.”

“Gjør Bod!” bød en alvorlig Stem-
 me fra Thronen: Gjør Bod, ikke for
 din Kiærlighed, men for din For-
 brudelse. Urolig svævede din Sjæl
 i den underjordiske Gang, og be-
 græd din faldne Ufkyldighed, ind-
 til engangen sædelig, kyndig, Vige,
 ligesom du ledet af Kiærlighed,
 betræder hin Hule. Løs hendes
 Baand, hun vil løse dine; og til
 en saadan Dag være ved en usyn-
 lig Magt Gangen tilfluttet for
 enhver Dødelig. — Saaledes har min
 Aand i mange, mange, Aar begædt den
 faldne Ufkyld. Vær mig velkommen,

"Du min Befrierinde! jeg bør og vil igien
være Din." —

Her taug Aanden, og hendes Fortæl-
ling havde Ende.

En hvælvet Port syntes her tilmuret.

"Paa dette Sted," hviskede Aanden, "har
jeg i den henrundne Nat foruummet Din
Elfers bange Sukke."

Gertrud stod der forundret. —

Aandens Smilen lod formode, at den
giettede hendes Tvivl. "Jeg havde Med-

lidenhed med Ynglingen blev Aan-

den ved, "jeg gav ham, hvad jeg kun-

de give, Gavn. Ufrivillig luskede hans

Dienstaage sig, thi han elskede sin Smerte;

en tyk Skye omsvævede ham, og frastesløs

sank han ned paa den kolde Jord. Der lig-

ger han endnu, og slumrer. Du skal see

ham, Gertrud; men lad ingen Lyd af

glad Skraak slippe ud over Dine Læber, og

vække ham. Jeg tør ikke vise mig for ham,

og maa ogsaa forsvinde for Dig."

Med disse Ord berørte Hedevigs
 Mand Væggen, een Steen syntes at flyde
 sig over en anden, og den murede Hvælving
 aabnede sig. — Hvilken Hentykkelse! saa
 Skridt ere kun imellem den Elskede og El-
 skeren, og hans Piges Navn lyder fra Læ-
 berne paa ham, som i en Geberdrom lig-
 ger udkraft paa Gulvet. —
 Hæppe formaaer Gertrud at fatte
 sig. Hun vil krigte — "Eys," siger Manden.
 "Endnu et Ord, inden vi skilles ad. Jeg
 advaerer Dig, kære Pige, bevar Din Ufkyd-
 dighed. Dval ikke i denne Kielder, afge
 den forførfiske Eensomhed. Alle Dørene
 aabne. Det er endnu tidlig, Dagen
 gæver. Flygt ved Din Ynglings Haand
 ind i Hofborgen, der vil eders Skæbnes
 Knude løse sig. Lev vel! og modtag, til
 Tak for min Befrielse, den Undergave, at
 helbrede enhver Syg, som Din Haand be-
 rører. Men, læg vel Mærke hertil, ikkun
 Ufkyldigheden tør jeg skænke denne Gave."

Taarer, mere talende end Ord, zittre
paa Gertruds glødende Kinder, og
hun segner ned for sin Skyttaand.

“Jeg forstaaer disse Taarer,” siger Aanden med et himmelsk Smil, “men vi maa
stilles ad. “Leu vel! Dig bier den højeste
jordiske Lykke, og mig venter unærmelige
Glæder for den Højestes Straalethrone.
Hist see vi hinanden igien. Der skal jeg
engang modtage Dig søsterligen.”

Aanden forsvandt, den yndige Skif-
felse henfald i en let Skye; det blændende
Glin var forsvundet, kun den røvede Lampe
brændte endnu. Frygtssom trippede Ger-
trud ind i Kielderen, hun nærmede sig
den Sovende, og rystede ham sagte i Armen.
Han slog Øinene op, stirrede paa sit hulde
Drømmebillede. “Drømmebillede, eller Aand?
hvorledes er det fat med mig? hvor er jeg?”

“Du er i mine Arme!” saa raaber
den Elskede, og segner ned. Henrykt toler
han, at det ikke er Lust, som omsvæver ham,

Han føler det, men tale kan han ikke. Hun
 bøier sig over ham, men tale kan han ikke.
 Hvilken en Gaade! tænker han, hvilket et
 Under! men spørge kan han ikke. Hun vil
 forklare ham Miraklet, men hendes Mionne
 Tæber ere som sammenbundne. Saadan en
 Glæde er overjordisk, og har ingen Ord.
 I saadanne Diebliske lever man Martusinde.
 Hvad ere Keiserkroner mod Kiærlighe-
 dens friske Blomsterkrands!

Neppes vare de Elskende kommet noget
 til sig selv igjen af deres frydefulde Forun-
 dring, for Gertrud, der havde Aandens Vær-
 sel i frisk Minde, beder Ridderen at følge sig.

“Følge Dig, beste Pige? og hvorhen?
 stærke Laase og Skoder holde os fangne.”

“Aldeles ikke,” siger Gertrud, “følg
 mig, fortroede Dig til mig; ligesom jeg har
 fast Tillid til din gode Aands Tilfald.”

Med Magt drog hun ham efter sig.
 Waldemar seer og forbauses: Kiælder-
 døren er aaben, og Laas og Skode ufsadt.

"Ha! jeg begriber det!" raabte han kief og glad; "med vor Kiærlighed ere højere Aander i Pagt; jeg følger Dig, Du Yndling af bedre Væsen!"

Uhindret stige de op af den mørke Trappe; i Huset sov alle, kun den vagtsomme Holterbol kom dem logrende imøde, og stiktede den unge Ridders Haand. De ilede afsted. Morgenen brød frem. Næst vandrede de op af Dombjerget. En Vægter, som blev dem vaer, forglemde at støde i Hornet, den unge Piges Noviziatslædemon forekom ham besunderlig, og fuld af Nysgierrighed saae han efter Parret, saa længe han kunde.

Nu stode de udenfor Borgporten. "Hærmesteren sover formodentlig endnu," sagde Waldemar.

"Jeg gjør, som mig er befalet," svarede Gertrud, og trak i Klokketrængen.

En gabende Dreng lod sig tilsyne.

"Hvem banker saa tidlig?"

"Er Hærmesteren vaagen?"

"Å! desværre, han kan slet ikke sove. Podagraen piner ham, saa han sidder hele Natten i sin Lænestoel, og skriger og jamrer sig.

"Gaae og anmeld tvende Fremmede, hvis Erinde er at betroe ham vigtige Ting."

Drengen gik, og kom tilbage. "Den strange Herre og Mester kan for Svagheds Skyld ikke have den Ære at tale med eder. I maa begive eder til Comthuren, og aabenbare ham eders Ansiggende."

"Forlynd din Herre og Mester, at jeg bringer ham Lindring i hans Smerter," sagde Gertrud.

Drengen gik efter Ordre. Strax stode alle Døre aabne. Uforfærdet nærmede den skionne Pige sig den Gamles Lænestoel; han havde svøbt sine Fødder ind i Harekind, og med en suur, stuv, Mund bad han den unge Pige velkommen.

Hærmesteren. Kan Du helbrede

mig, unge Pige, saa forlang Alt, hvad jeg ejer, det er Dit.

Gertrud. Jeg kan helbrede eder, ædle Herre. Jeg bryder mig ikke om eders Eiendomme; men naar jeg ved Guds Hielp har befriet eder for Podagra, saa giver mig eders Ridderord paa, at I ikke vilde afslaae mig een Bøn.

Hærmesteren. Ridderord og Haandslag; men hielp mig hastig, hvis du kan.

Da streg Gertrud den Gamles Knæ, og lod sine Fingre søgte fare ned indtil hans Laae, og som de sagte gled ned, saa ophorde Smerten, og Hævelsen forsvandt.

Den gamle Menigden sprang paa sine Been, slog af Glæde Hæderne sammen, og udbød i Fyndestrig: jeg er sund!

“Saa tak Gud!” sagde den rene Møe, “og tillad, at jeg erindrer eder om eder Ridderord.”

“Det er ret og billigt,” svarede Hærmesteren: “en saa stor Belgierning kan

jeg aldrig giengielde. Hvad begierer Du?
fael."

Da gav Gertrud sit Hjerte Luft,
og fortælte sine Hændelser reent ud, fra
Begyndelse til Ende.

"Jeg giengtager Dig min ridderlige Sed:
jeg vil uphone Dig og denne fiæffe Unger-
svend med den hele Verden, saa sandt jeg
hedder Hans von Mengden! Gaaer,
Born, i mit Sovegemak, og oppebier der
mit Vink.,

De Elskende forsoiede sig derind, og
Tiden faldt dem ikke lang, skøndt Forhand-
lingerne varede indtil henimod Middag.
Hærmesteren lod strax indbyde den gamle Myr-
kol og den gamle Wellingraden, og tillige
som Bidner nogle reiskafne og brave Mand.

De kom, og deres Munde ndrøftede For-
virrelse, thi Revasenser Almuen fræmmiede
just ind af Portene, og bragde fra Marien-
thal et Rygte, der klæng ganske behnder-
ligt. Fæken Gertrud von Scha-

tenberg er undvegen (saa lod det i alle Gader), og har styrtet sig i Søen. Dette Rygte var som et Dolkestik i Comthurens haarde Hjerter, og hans Samvittighed blev rørt. "Hun var dog en Datter af min fiare Søster Bertha," sagde han ved sig selv: "jeg burde have faret læmpeligere med hende."

Ogsaa Jørgen Orskov havde villet befrie sin Søn fra Kielder-arresten, og havde fundet den tom. Dette Tilfælde laa tungt paa hans Hjerter som en Møllesteen, og den Tanke martrede ham, at hans Søn maatte have lagt Haand paa sig selv.

De andre Riddere gjorde fromme Betænkninger over den Straffedom, der maatte overhænge Reval, da en Gud indviede Jomfru var lobet bort fra den himmelske Brudefæng. Kun den gamle Mængden var munter og lystig, og syntes kun lidt at bryde sig om onde Forbelydninger.

"Jere begge et Par gamle Evende,"

sagde han til Jørgen Vrkol og til Geert von Wellingrade! derfor er mit broderlige Raad, at I række hinanden Haanden over eders aabne Grav, og tilgive og forglemme, hvad der ikke staaer til at ændre. See, I have for eders Hundes Skyld stiftet stor Gortred; lad af fra sligt Livvæsen, og forliger eder, som det sommer Mænd."

De tvende gamle Nimroder vare første gang stemte til at anhøre saadan Strafsesale; thi Angerens Ild brandte i deres Hjerter, og de øvrige Riddere vedligeholdte denne velgiørende Flamme.

"Alt vilde jeg gjerne forglemme," sagde endelig Comthuren: "Men Hollerbøl lever, og min Tolbass er ikke mere."

"Uden min Skyld," svarede Ridder Jørgen. "Det var en brav Hund, og, da man dog ikke bør sige andet end godt om de Døde, saa maa jeg tilstaae, at Tolbass næsten var stærkere end min Hollerbøl."

"Riddere! I ere Vidner?" raabde

Geert von Wellingrade. "Han
 har sagt et sandt Ord. Jeg er tilfreds.
 Her er min Haand."

Strax blev Drifkekaalen baaret frem,
 paa godt Broderskab drak man hinanden
 dygtigen til, og druknede det gamle Had i
 sed Kanariesect.

"See saa, det er efter mit Sind,"
 tog Hans von Mengden til Orde,"
 "nu vil jeg endelig fortælle eder, hvorledes
 det er gaaet eders Børn, og hvor min Po-
 dagra er bleven af." Ridderne spærrede
 Munden højt op; de meende, Hærmeesteren
 vilde have dem til bese. Men da Govege-
 maffets Dør paa hans Vink aabnede sig,
 og det undige unge Par knælende bad om
 deres Fædres Velsignelse; da forrang alle
 Ridderne op fra deres Sæde, og raabde af
 Glæde; og Svendene kunde ikke hastig nok
 fylde Skaalen paa ny, som paa Brudeparrets
 Velgaaende gif fra een Haand i en anden.

Al Kærlighed til Valde mar fra-
 sagde Gertrud sig den Undergave ved

Haandspaatæggelse at helbrede Syge. Taa
 Uger efter holdtes Bryllupsboitideligheden,
 og den gamle Hærmester, som Podagraen for
 bestandig havde forladt, dandsede med Ger-
 trud den første Brud dands. I Kioffenet
 havde Waldemar hemmelig bestilt en
 Steg, som den troe Hollerbol fortærede
 ganske alene. Elisabeth von Lugaen-
 husen blev udsonet ved en rundelig Gave
 og et Skarlagens Halsbaand til sin lille
 Hund. Virgistenonuerne fortærede den smukke
 Brud et kostbart, med Guld giennemvirket,
 Bælte. Gertrud satte stor Pris paa
 dette Bælte, og det er gaaet i Arv til sil-
 digste Aftom. Da Børnebørns Børn i Aa-
 ret Trettusinde femhundrede og halvsind-
 sindstyve adskiltes, beholdt den Ældste dette
 Baand, som et hæderligt Mindesmærke af
 sin Stammemoder, og kaldte sig fra den
 Tid af Dykhol Guldengbaand.

R o s e n s e n.

Indstøttet i Naturens Krone,
 Som rundt om hele Jorden gaaer,
 Oploftet paa en Tornetrone,
 En halv udsprungen Rose staaer.

De andre Blomster bly udsolde
 Sig om dens blide Majestæt;
 Med Frekthet Favonier holde
 Det elskovsvarme Aandedræt.
 Fra Maanen Englevinger bære
 Til den de klare Draaber ned;
 Henrykte, Jord og Himmel ære
 Den blussende Lindseelighed.

O svar mig, Solens fætre Datter!
 Forraad din Sanget, hvilket Aand
 Du med dit Purpurbånd indfatter
 I lette, smerteløse Bånd?

Hjulsaligste! svar, om du lærte
 Til Een at stille dig fra Alt?
 Hvad eller om kun Verdens Hierte
 Bevidstløs, slaaer i din Gestalt? —

I Bagelunden stærkt det luster,
 Det synes at advare mig,
 Men Rosens Engelaande duster,
 Og i et Smil den aabner sig.

Da maae jeg over den mig boie,
 Da maae jeg boie mig saa nær,
 En Laare rinder fra mit Nie
 Og i dens Varm min Pangsels bær.

Men brat min hede Graad udsetter
 Den Feires rene Purpurglands,
 Af de oplosse Blade setter
 Gavonen sig en Sørgefrands.

Dog af den nøgne Stilk udstrækker
 Et Glimt sig i den stille Luft,
 Og til en Varnegestalt omtrækker
 Sig med den holdne Rosenduft.

Hvi gyder du, o Dødelige!
 Saa nykker den med fremmed Nost,
 Din Taare ned i Fredens Nigels
 Og saarer et uskyldigt Bryst?

Med barnlig, dog med sindrig Glæde,
 Jeg Bladetemplet bygged' op,
 Og lofted' dybt fra Mattens Gæde
 Mod Stierne den fulde Krop.

Som Tempels salige Præstinde,
 Til Himlen saae jeg Dag og Nat,
 Udsendende med alle Vinder
 Min Virks hemmelige Skat.

Hvi, grumme Dødelige! rører
 Mig da din Graad med fremmed Magt?
 Farvel! I Orknen jeg isører
 Mig snart en anden Blomstardragt.

Lov og tilgiv min tunge Taare!
 Tilgiv, du rene Blomsteskæl
 Thi af! jeg elsked' dig saaa saare,
 Min Taare flød af Dinheds Vældam.

Blant Menneſker det Skionne ſviger,
 Paa Elſkov følger Nag og Had,
 Thi ſoger jeg i Blomſters Riger
 Et elſket Liv med Stilk og Blad.
 Da bluffer Duſtgeſtaltens Kinder,
 Og længer ei et lille Noer,
 Den ſavre Roſenmoe jeg finder
 Og hører diſſe ſøde Ord:
 Og vil det dig da ſaa behage,
 At elſkes og at elſke mig,
 Du maaſe en Blomſtgeſtalt paatage,
 I Fryd og Uſkyld Barnet lig.
 Da ſkal vi ſlynges i hinanden,
 Godt kyſſede i hvert et Lov,
 Og i en ſalig henrykt Blanden
 Sorene alt vort Blomſterſkov.
 Brat hun fra Roſenbuſten hæves
 Og ſvinder bort paa Vindens Bled.
 Lov, omme Roſenmoe! — Forgiaves!
 Gid paa min Grav ſom Blomſt jeg ſted!
 Gehack Staffeldt.

Til et Brudepar.

Langt fra Daarers Lant og Stæders
Vrimmel

smiler Glæden i Naturens Skød:
yndig den af Skaberhaanden fød,
som et Gjenfin af Guds egen Himmel.

Salig den, som under Bøgegrene
lytter fro til Lærkens Melodie,
salig den, som, gavnlig, sund, og fri,
nyder hver Naturens kunstfrie Scene!

Han misundder ei en borget Stjerne;
han ej smagter efter Guldets Trøst;
han ej frygter den almene Røst,
og sit Hjertes hører han saa gjerne.

Høj og Dal og Skov og Eng og Ager
kalde ham til Dagens Idræt hen;
og, naar Aftenrøden slutter den,
sødt fortjente Hvile ham modtager.

Ædel Qvinde ham til Løn omærmer,
 huuslig, stille, fro, hans Held og Lyst;
 og ved hendes englerene Bryll
 Gaderheld hans hele Hjerte varmer.

Samdragt, aldrig løsnet, stedse knyttet
 mere fast det lykkelige Vaand:

Reisomhedens Himmel, Haand i Haand,
 Ingen af dem med en Verden bytter.

Naar end Ag'ren blottes, Løvet falder,
 naar om Dod. en Tanke stiger frem,
 freidigt skue de mod sidste Hjem,
 disse, dem en kjærlig Gader falder.

Ædle, disse Scener Eder bie,
 dem med matte Haand jeg tegned' nu;
 men jeg beder Gud med frygig Hu
 signe I — og Hans og vor Sophie.

Haste.

Længsel og Savn.

Alt! Guitaren stemmes og bliver forstemt,
 men Pigen man elsker blir aldrig glemt.

Oblenfløger.

See Guldmaanen straalet paa Ætherens
 Blaa,

o! see, hvor de tindre de Kloder saa smaa;

See Sundet — hvor stille,

De Bøer hentrille

med Maane og Stierne i bølgende Savn,

og dog, arme Hierte!

du sukker i Smerte,

at Skabningens Ynde ei sukker mit Savn.

En Rose fremspired' saa blussende rød,
 sig duftende Snyged', og Hjerter saa blod.
 O! himmelske Ynde,
 sig, var det at synde, himmelske Ynde
 at trykke en Guddom i brændende Savn!
 Af, ja! arme Hjerter, som i det øjeblik
 du sukker i Smerte, som i det øjeblik
 den Rose hendusted' i Længsel og Savn!

Hvi har du da tændt den almægtige Ild,
 som brænder saa stormende, smeltende vild;
 O Gud! — er det Brøde,
 naar Hjerter sig møde,
 og ikke hinanden saa inderlig varm —
 hvi har du da givet,
 hvi tændes med Livet,
 den Gnist af din Guddom i Skabningens
 Varm?

Alt Elskov er trofost som Harpens Lyd,
 dens Toner forsvinde, *Altig Ungdommens*
 Fryd — *Himmig!*
 I brogede Brimmel ned i den mørke,
 nedsynger din Himmel mod den mørke,
 bag Laager for elskende Ungling og Møje,
 men Tonerens Minde, strømme i sønnen og
 kan aldrig forsvinde! *derfor ender det med*
 Nej, Kierligheds Minder kan aldrig døe.

Med stirrende Beemod jeg eensom gaar,
 I Lundenes Mørke, og Strængene flaar;
 I Midnattens Stille,
 naar Bøerne trille
 med Maaen og Stierne i følgende Tavn,
 Fra Harpen nedsvæve
 da Toner — og have
 og døe som mit Hjerte i Pængsel og
 Savn!

af O. Stief. Savn.

Til den Eene af de tre Søstre,

(I Nytaarsgaven for Aaret 1805.)

I Gylden af Venkabs Salighed
 tør jeg i Deres Haand nedlægge,
 hvad jeg vel egentlig burde række
 den hulde Søster. Treenighed!
 thi, som af Skriftens Ord vi see,
 Guddommen tre Personer foreene —
 saa fylder mit Hjerte de Søstre tre
 sammensmeltende i — den Eene!

D. Stiel.

Danneqvinden.

Sølvbrøllupsdagen den 14de Novbr. 1804.

Hail! wedded love!

Milton.

Moder! Mage! ædle Borgerinde,
 huld Erindringen i Dag fremstaaer —
 vækker tryllende det høie Minde
 om hensevndne fem og tyve Aar.
 Berelsescener fra din Morgenrøde
 smilende opinde i din Sjel;
 Flammen er vel slukt; — men Emmer gløde
 dybt i Solsfjernes Væld.
 Diet lyner ei, og Blodet strømmer
 ei med Lidenstabs, med Ungdoms Ild —
 O! men talende dit Hierte svømmer
 i dit glade Modersmil.

Nødenheld! — o! hvilkem Hem udtrykker
 Salighedens Fyld, — Guddoms Lyst!
 Tanken blot vor helse Giel henrytter,
 ved den Himmel i en Moders Bryst!
 Evig er din Fld, vi henrykt stamme,
 evigt er dit Væsen — Hierlighed! him 1793
 O! din Fld er Gnisten til den Flamme,
 som Cheruben hisset knæler med, him 1793
 Sværmer jeg? — da var det dig, som lærte
 mig det angstfælle fromme Sværmeri, mig 18
 Elffov! dig, som aanded i mit Hjerte af
 Golefsernes høje Phantasi!
 Dig det var, som i hensevundne Dage —
 zittred' første gang i Harpens Lyd,
 der saa ofte tryller mig tilbage,
 skiondt veemodig, til min tabte Fynd.
 Sværmer jeg? — da lad mig aldrig misse
 denne Billeddrom af Phantasi!
 Lad mig dromme, — o, lad Hjertet briste
 midt i Fylden af sit Sværmeri.

Dag! — om jeg end aldrig selv skal
 finde —
 Maalet for min heele Siels Attraa —
 da skal denne Dags Grindring — Dannes
 — kvinde!
 lære mig: — det muligt var at
 —
 lære mig med henrykt Siel at stamme:
 Evtigt er dit Væsen — Kjerlighed!
 o! din Gld er Gnisten til den Flamme,
 som Cheruben hisset knæler med.

D. Sticf.

1709 m m 11 B

I en Stam bog.

Nyd Din Epøgetime, gode Pige!

Alt! saa Aagtig iler den fra Dig:

Fremtids Held med Kummer blander sig,

naar du træder ind i Alvors Rige.

Varfont hen ad Pligtens Vej Du træde!

Da skal Roser end blandt Torne groe,

Bredens Himmel i Dit Hjerte boe,

end naar Beemod drypper paa Din Bløde.

Og, naar Søvnens Broder Engel smiler,

og hans Arm omkring Dig slynger sig,

da skal Edles Laarer høre Dig,

Dens Røst Roser dufte, hvor Du hviler.

Haste.

Til min Carl.

Sonnet.

Langt fra Høiheds tomme Glimmerscene,
 langt fra Guldets taareblændte Lands,
 fletter jeg i himmelsignet Krands,
 Glædens Roser mellem Myrthegrene.

Over Medgangs Eng og Modgangs Steene
 gaaer mit Fjed i lige rolig Dands;
 Glemtes Himmels tryller al min Sands:
 alt mit Held, o Carl! er du alene.

Maatte jeg, som hænger ved din Barm,
 dog indaande dig mit Hjertes Eden,
 dog bortaaende langt fra dig hver Harm!

Maatte vi dog, fjerde frøe hernelen,
 møde Livets Dage, Barm ved Barm,
 Haand i Haand modtage Evigheden!

Wilhelmine H**n.

Sommerfuglen og Blomsten.

En Sommerfugl paa Blomstens Blad
 I Solens varme Straale sad
 Og kiendte ingen Smerte.
 O Skionne Blomst! jeg har dig kjær,
 Din søde Duft, dit Farveskiær
 Jeg elsker ret af Hierte.

Alt! Alt! hvad hjælper al min Pragt?
 Der er en fold og fiendtlig Magt,
 Den maae det Skionne hade:
 Om soie Tid jeg doer, jeg doer,
 Og dine Vingers Solverflor
 Forgaaer med mine Blade.

O Bedste! hvad du sagde der,
 Det gaaer mig ret saa nær, saa nær,
 Alt jeg det ei kan sige.
 Nu bliver jeg paa dette Sted,
 Og doer du da, saa doer jeg med,
 Med dig, med dig tillige!

Schack Staffeldt.

Blomsterdialog.

---

to love unloved?
this you should pity, rather than despise.

Shakespeare.

Violerne.

Hvi græder du saa saare?
du er saa bleg og mat —
hvi faldt paa os dine Taare
som Dug i dybe Nat?
Dine muntre Smil er' døde,
slukt er dit Dies Ild —
hvor ere de Roser røde,
som blomstred' i dit Smil?

Gertrud.

Smaa Violer, af! med Savnets Smerte,
fuld af ængstelig Beemod staaer jeg her —
o! der var en Tid, da Emma's Hjerter
baade havde mig og Eder kjær.
Som en Engel, kom hun mig imøde,
hulde Smaae, og tog jer af min Haand;

følgende paa Varmens Snees døde —
 dufte i Kys opgav jer Aand.
 Blomst! hvi blev din Lod mig ikke givet,
 i Favnen af den skionne Moe —
 saligt at henblomstre Livet,
 i eet Flammekys at — doe?

B i o d e r n e.

Gud! er din skionne Aige,
 er Emma ikke meer?
 eller, har hun dig kunnet svige,
 hun, som var dig saa kjær!

Skal vi ei mere smykke
 de røddebrune Haar? —
 kan hun ei meer os trykke
 til sin Varm i Vaar?

Nej! din Gaare brænder —
 den taler meer end Ord;
 saa har da Dodens kolde Hænder
 lagt hende i sorte Jord!

Men, troe vi hende følge —
 o! plant os hos den Moe,
 paa det effede Muld vi vil følge,
 og dufte og blegne, og doe.

F e r d i n a n d.

Nej! o Nej! — I misforstaae min Smerte,
 Emma lever! — blomstrende og skion —

her brister dit arme Hjerte
ved Mindet om din Noe!

Ferdinand.

Nei! lad mig dvæle her, hvor Hjertet finder
blødende sin Fryd i Mindets Væld —
lad mig hvile her, hvor Elfskabs Minder
ved hver Gjenstand gløde i min Sjel.
Lad i Glammephantasi dem om mig svæve,
som i Torden, Matten Lynets Dag;
lad dem brændende mit Bæsen dræbe,
knuse Hjertet i sit vilde Slag!

D. Stik.

Blik i Fremtiden.

Saa er det: Tryllefloret falder,
 I Sandheds Speil jeg skuer mig,
 Forbi er alt min favre Alder,
 Min tunge Frugt vil vise sig.
 Min Frugt? o sinker den, I Guder!
 I de opholdte Blomsters Skjød,
 Den kun min Undergang bebuder
 Og af' er kun en ædel Dod.
 Men jeg vil leve, jeg vil fryde
 Mig sødt i Hierte og i Sands,
 Til Skionheds Dyrkelse mig pryde
 Med Phantasiens friske Brands.
 Bliv, Hiertets Blodhed! som modtager
 Hver Glædes flygtige Gestalt,
 Og kjærlig nydende, inddrager
 Et yndigt Billede af Alt.
 Hør mig, salige Dione!
 Stands Kindens Blomst og Barmens Ild,
 At jeg, omsvømmende din Trone,
 End Himlen see i Lillas Smil.
 Og du, min Ungdoms Fryd og Ære,
 Hvis Bane giennem Himle gaaer,

O Musa! lær mig stor at være
 Ved det, som Verden kun forsmaaer,
 Med fædse friske Årandse dække
 Du selv den nøgne Jætte til,
 Og ved din Tryllemagt opvække
 Af Rynkens Grav det døde Smil.
 Dog du, saa soer du — du vil blive
 Din kaarne Dyrker huld og tro,
 Da sig Aurora, tidt oplive
 Din gamle Lithon i hans Bo.
 Du vil i Ungdoms Æter holde
 Min Aand høit over Jord og Tid —
 Men Kinderne sig sagte folde
 Og Lokken langsomt vorder hoid;
 Men Gratien vil Flugten tage
 Og Elskov, af! maae følge den —
 O gid med Kunsten at behage,
 End den, at elske, svandt igien!
 O Musa! du kan Skiebnen tæmme,
 Din Tryllefreds du om mig staae,
 At der i Drøm jeg engang glemme
 Hvad, da jeg vaagen, savne maae.

Skad Staffeldt.

Register.

Matthias Hastrup Bornemann,
Professor.

Sang den 2den April . . . . . S. 36

Peter Horrebom Haste,
—
Sold, Inspecteur i Alffens.

Til et Brudepar 238
I en Stamboeg 239
Til min Carl 240

Viktor Kristian Hjort,
Provst ved Bremerholms Menighed.

Sang den 28de Januar 18
Sang for Kongens Livjagere paa Korp-
sets Stiftelsesdag 33
Hr Bertel 49
En nye Vise om hvorledes Herr Hans
bejlede til Skion Anna 117
Den femtende Februar 123

Otto Hørring, Decanus.

Anden Aprils Minde C. 41

P. C. Jessen, Postmester.

Anden Aprils Minde 101

Frue Christiane Koren.

Romance	1
Graveren ved sin eneste Datters Grav	11
Til en Veninde i en Souvenir	72
Gaader	114

Opløsning: _____

- 1) Aaret med sine Dage og Nætter.
- 2) Diet.
- 3) Plougen. Som bekendt fører Chi-
nas Keiser den selv den første Dag
i Aaret.

C. Lind Ofsensfeldt, Literatus.

Eyes Brøbe til Danmark

Poul Poulsen, Bogtrykker.

Sandsigeren, fordanstet

**Den prosaiske Fortsættelse af Walde-
mar og Gertrud**

(Denne Fordanskelse er leveret her
for Fortællingens Guldstandigheds
Skyld, hvoraf en Deel er versificeret af Professor Ede.)

J. N. Schow, Candidat i Theologien.

Til en ung Pige paa hendes Confirmationsdag

Foragret

Epigrammer

J. J. Albrecht Schønberg
Candidatus.

Afstenens Minde, Romanze	S. 44
Rosmarinen til dens ny Eierke, Ro- manze	47
Sonnet til F. G. H. paa hendes Fod- selsdag	70
Til Aphrodite	121

Schack Stauffeldt,
Kammerjunker, og Assessor i Oekonomie-
og Commerce-Collegiet.

Rosengæben	225
Sommerfuglen og Blomsten	241
Blik i Fremtiden	246

Quirin Stief, Literatus.

Længsel og Savn	232
Til den Ene af de tre Søstre	235
Danneqvinden	236
Blomsterdialog	242

Johan Clemens Lode, Professor.

Om Smagens Forskiellighed	C. 51
Onsket	56
Lykkehjulet	57
Sindsforandring (efter Búrger)	59
Nøglen til Paradis	62
Urregaardsmanden, Kaalormene og Sommerfuglen	112
Digteren uden Egvipage	113
Waldemar og Gertrud	125

Odin Wolff, Dr.

Den raadvilde Frier (efter Rønebue)	21

